Sveriges internationella överenskommelser

ISSN 1102-3716

Utgiven av Utrikesdepartementet

SÖ 2001: 3

Nr 3
Konvention upprättad på grundval av artikel K 3 i fördraget om Europeiska unionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningar Bryssel den 18 december 1997

Regeringen beslutade den 27 november 1997 att underteckna konventionen. I samband med undertecknandet förklarade Sverige med hänvisning till artikel 20 punkt 6 att artikel 20 punkt 3 b skulle tillämpas.

Den 7 december 2000 beslutade regeringen att underrätta generalsekreteraren för Europeiska unionens råd att Sverige fullgjort de förpliktelser som krävs för antagandet av konventionen. Underrättelse lämnades den 26 januari 2001. Samtidigt lämnade Sverige följande förklaringar:

enligt artikel 23.5 i tullsamarbetskonventionen, med innehållet att Sverige inte avser att tillämpa samarbetsformens hemliga utredningar,

enligt artikel 26.5 b i tullsamarbetskonventionen med innebörd att alla svenska domstolar berättigas att inhämta förhandsavgörande om tolkning av konventionen i den mån det behövs för ett avgörande i ett mål eller i ett ärende,

enligt artikel 32.4 i tullsamarbetskonventionen med innebörd att fram till det att konventionen träder i kraft skall den, med undantag av artikel 26, vara tillämplig i Sveriges förbindelser med de stater som avgivit samma förklaring.

Konventionen har inte trätt i kraft.

Riksdagsbehandling: Prop. 1999/2000: 122, bet. 2000/01: SkU2, rskr. 2000/01: 29.

De på danska, finska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska och tyska språken avfattade texterna finns tillgängliga på Utrikesdepartementet, Enheten för folkrätt, mänskliga rättigheter och traktaträtt (FMR).

KONVENTION
upprättad på grundval av artikel K 3 i fördraget om Europeiska unionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningar

DE HÖGA FÖRDRAGSSLUTANDE PARTERNA till denna konvention, medlemsstater i Europeiska unionen,

SOM HÄNVISAR till Europeiska unionens råds akt av den

SOM ERINRAR om att det är nödvändigt att stärka åtagandena i konventionen om ömsesidigt bistånd mellan tullförvaltningarna, som undertecknades i Rom den 7 september 1967,

SOM FINNER att tullförvaltningarna har till uppgift att, inom gemenskapens tullområde och särskilt dess in- och utförselorter, förhindra, utreda och bekämpa brott inte bara mot gemenskapslagstiftningen utan också mot de nationella lagarna, i synnerhet de fall som omfattas av artiklarna 36 och 223 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

SOM FINNER att den ökande illegala handeln av olika slag utgör ett allvarligt hot mot folkhälsa, allmän moral och säkerhet,

SOM FINNER att det är lämpligt att fastställa särskilda former för samarbete som innebär gränsöverskridande åtgärder i syfte att förhindra, utreda och åtala vissa överträdelser såväl av medlemsstaternas nationella lagstiftning som mot gemenskapens tullbestämmelser och att dessa gränsöverskridande åtgärder alltid måste genomföras med iakttagande av legalitetsprincipen (vara förenlig med den relevanta lag som är tillämplig i den anmodade medlemsstaten och med de behöriga myndigheterna i den medlemsstatens direktiv), subsidiaritetsprincipen (endast vidta sådana åtgärder om det visar sig att andra mindre långtgående åtgärder inte är lämpliga) och proportionalitetsprincipen (åtgärdens räckvidd och varaktighet skall bestämmas mot bakgrund av hur allvarlig den förmodade överträdelsen är),

SOM ÄR ÖVERTYGADE om att det är nödvändigt att stärka samarbetet mellan tullförvaltningarna genom att fastställa förfaranden som tillåter tullförvaltningarna att vidta åtgärder gemensamt och utbyta uppgifter som har samband med illegal handel,

SOM BEAKTAR det faktum att tullförvaltningarna dagligen måste tillämpa både gemenskapsbestämmelser och nationella bestämmelser och att det därför uppenbarligen är nödvändigt att säkerställa att bestämmelserna om ömsesidigt bistånd och samarbete inom bägge sektorerna i möjligaste mån utvecklas parallellt,

HAR ENATS OM FÖLJANDE.

AVDELNING I
ALLMÄNNA BESTÄMMELSER

Artikel 1
Tillämpningsområde

1. Utan att det påverkar gemenskapens behörighet skall Europeiska unionens medlemsstater genom sina tullförvaltningar ge varandra ömsesidigt bistånd och samarbeta med varandra, i syfte att

– förhindra och upptäcka överträdelser av nationella tullbestämmel-ser samt

– åtala och bestraffa överträdelser av gemenskapens tullbestämmel-ser och nationella tullbestämmelser.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 3 inverkar denna konvention inte på tillämpliga bestämmelser om inbördes rättshjälp i brottmål mellan rättsliga myndigheter, fördelaktigare bestämmelser i bilaterala eller multilaterala avtal mellan medlemsstaterna som styr samarbetet som avses i punkt 1 mellan medlemsstaternas tullmyndigheter eller andra behöriga myndigheter eller överenskommelser som träffats på samma område på grundval av uniform lagstiftning eller en särskild ordning som föreskriver en ömsesidig tillämpning av åtgärder som avser ömsesidigt bistånd.

Artikel 2
Befogenheter

Tullförvaltningarna skall tillämpa denna konvention inom ramen för de befogenheter som de har tilldelats enligt nationella bestämmelser. Ingenting i denna konvention får tolkas som att det inverkar på de befogenheter som tullförvaltningarna tilldelats enligt nationella bestämmelser enligt den betydelse som anges i denna konvention.

Artikel 3
Förhållandet till inbördes rättshjälp mellan rättsliga myndigheter

1. Denna konvention omfattar ömsesidigt bistånd och samarbete inom ramen för brottsutredningar om överträdelser av nationella tullbestämmelser och gemenskapens tullbestämmelser för vilka den ansökande myndigheten är behörig enligt den berörda medlemsstatens nationella bestämmelser.

2. Om en brottsutredning görs av eller under ledning av en rättslig myndighet, skall denna myndighet avgöra om ansökningar om ömsesidigt bistånd eller om samarbete i samband därmed skall inlämnas i enlighet med tillämpliga bestämmelser om inbördes rättshjälp i brottmål, eller i enlighet med bestämmelserna i denna konvention.

Artikel 4
Definitioner

I denna konvention avses med

1. nationella tullbestämmelser: en medlemsstats lagar och andra författningar vilkas tillämpning helt eller delvis omfattas av denna stats tullförvaltnings behörighet när det gäller

– gränsöverskridande olaglig handel med varor som är föremål för förbuds-, begränsnings- eller kontrollåtgärder, särskilt i fall som avses i artiklarna 36 och 223 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

– icke-harmoniserade punktskatter.

2. gemenskapens tullbestämmelser:

– samtliga gemenskapsbestämmelser och deras åtföljande genomförandebestämmelser son reglerar import, export, transitering och närvaro av varor som är föremål för handel mellan medlemsstaterna och tredje land samt mellan medlemsstaterna i fråga om varor som inte har gemenskapsstatus enligt artikel 9.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen eller varor som underkastas kompletterande kontroller eller utredningar i syfte att fastställa deras gemenskapsstatus,

– samtliga bestämmelser som antas på gemenskapsnivå inom ramen för den gemensamma jordbrukspolitiken och de särskilda bestämmelser som antagits för varor härrörande från förädling av jordbruksprodukter,

– samtliga bestämmelser som antas på gemenskapsnivå för harmoniserade punktskatter och mervärdesskatt på import tillsammans med nationella genomförandebestämmelser.

3. överträdelser: handlingar i strid med nationella tullbestämmelser eller med gemenskapens tullbestämmelser som bl.a. innefattar

– deltagande i eller försök att göra sig skyldig till sådana överträdelser,

– deltagande i en kriminell organisation som gör sig skyldig till sådana överträdelser,

– penningtvätt som härrör från sådana överträdelser som nämns i denna punkt.

4. ömsesidigt bistånd: bistånd som lämnas mellan tullförvaltningarna enligt denna konvention.

5. begärande myndighet: den behöriga myndighet i den medlemsstat som gör en framställan om bistånd.

6. anmodad myndighet: den behöriga myndighet i den medlemsstat till vilken en framställan om bistånd riktas.

7. tullförvaltningar: medlemsstaternas tullmyndigheter och andra myndigheter som är behöriga att genomföra bestämmelserna i denna konvention.

8. personuppgifter: alla uppgifter som avser en identifierad eller identifierbar fysisk person. En person betraktas som identifierbar om han eller hon direkt eller indirekt kan identifieras, t.ex. med hjälp av ett identifikationsnummer eller av en eller flera särskilda faktorer som är karakteristiska för hans eller hennes fysiska, fysiologiska, psykiska, ekonomiska, kulturella eller sociala identitet.

9. gränsöverskridande samarbete: samarbete mellan tullförvaltningarna över en medlemsstats gränser.

Artikel 5
Centrala samordningsenheter

1. Medlemsstaterna skall utse en central enhet (samordningsenhet) inom sina respektive tullmyndigheter. Enhetens uppgift skall vara att ta emot framställningar om ömsesidigt bistånd enligt denna konvention och ansvara för samordningen av det ömsesidiga biståndet, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 2. Enheten skall också ansvara för samarbetet med andra myndigheter som medverkar i en biståndsåtgärd enligt denna konvention. Medlemsstaternas samordningsenheter skall sinsemellan hålla nödvändig direktkontakt, särskilt i de fall som avses i avdelning IV.

2. Samordningsenheternas verksamhet utesluter inte, i synnerhet i brådskande fall, direkt samarbete mellan övriga enheter vid medlemsstaternas tullmyndigheter. För effektivitet och enhetlighet skall samordningsenheterna underrättas om varje åtgärd där sådant direkt samarbete förekommer.

3. Om en tullmyndighet inte är, helt eller delvis, behörig att behandla en framställan skall den centrala samordningsenheten vidarebefordra ansökan till den behöriga nationella myndigheten och underrätta den ansökande myndigheten om att så har skett.

4. Om ansökan inte kan bifallas av rättsliga eller andra sakliga skäl, skall samordningsenheten skicka tillbaka framställan till den begärande myndigheten tillsammans med en redogörelse för varför den framställan inte kan behandlas.

Artikel 6
Sambandsmän

1. Medlemsstaterna får sinsemellan komma överens om utbyte av sambandsmän på bestämd eller obestämd tid och enligt ömsesidigt överenskomna villkor.

2. Sambandsmännen skall inte ha någon befogenhet att göra ingripanden i värdlandet.

3. För att främja samarbetet mellan medlemsstaternas tullförvaltningar får sambandsmännen, efter överenskommelse eller på begäran av medlemsstaternas behöriga myndigheter, ha till uppgift att

a) främja och påskynda informationsutbytet mellan medlemsstaterna,

b) lämna bistånd vid utredningar som rör deras egen medlemsstat eller den medlemsstat de företräder,

c) vara behjälpliga med handläggningen av framställningar om bistånd,

d) ge värdlandet råd och bistånd vid förberedelser för och genomförande av gränsöverskridande operationer,

e) utföra andra uppgifter som medlemsstaterna kommer överens om sinsemellan.

4. Medlemsstaterna får träffa bilaterala eller multilaterala överenskommelser om sambandsmännens kompetensområde och placering. Sambandsmännen får även företräda en eller flera medlemsstaters intressen.

Artikel 7
Skyldighet att identifiera sig

Såvida inte annat föreskrivs i denna konvention, skall den begärande myndighetens tjänstemän som befinner sig i en annan medlemsstat för att utöva sina rättigheter enligt denna konvention alltid kunna förete en skriftlig fullmakt som utvisar deras identitet och officiella tjänsteställning.

AVDELNING II
BISTÅND PÅ FRAMSTÄLLAN

Artikel 8
Principer

1. För att lämna det bistånd som begärs enligt denna avdelning skall den anmodade myndigheten eller den behöriga myndighet som den har vänt sig till, gå till väga som om den handlade för egen räkning eller på framställan av en annan myndighet i sin egen medlemsstat. Den skall därvid utnyttja alla de lagliga befogenheter den har till sitt förfogande enligt sin nationella lagstiftning för att tillmötesgå ansökan.

2. Den anmodade tullmyndigheten skall utsträcka detta bistånd till att omfatta alla omständigheter kring överträdelsen som uppvisar ett klart samband med ändamålet med framställan, utan att någon kompletterande framställan behövs. I tveksamma fall skall den anmodade myndigheten först kontakta den begärande myndigheten.

Artikel 9
Biståndsansökningarnas form och innehåll

1. Ansökningar skall alltid lämnas skriftligen. Dokument som är nödvändiga för att handlägga framställan skall bifogas denna.

2. Framställningar i enlighet med punkt 1 skall innehålla följande uppgifter:

a) Begärande myndighet.

b) Begärd åtgärd.

c) Ändamålet med och orsaken till framställan.

d) De lagar och andra bestämmelser som berörs.

e) Så noggranna och utförliga uppgifter som möjligt om de fysiska eller juridiska personer som är föremål för utredningen.

f) En kortfattad redogörelse för omständigheterna, med undantag av de fall som avses i artikel 13.

3. Framställningarna skall göras på ett av den anmodade myndighetens officiella språk, eller på ett språk som är godtagbart för denna myndighet.

4. I fall som är så brådskande att de kräver det, skall muntliga ansökningar godtas, men de måste bekräftas skriftligen snarast möjligt.

5. Om en framställan inte uppfyller de formella kraven, kan den anmodade myndigheten begära rättelse eller komplettering. Under tiden får de åtgärder som krävs för att bifalla ansökan beordras.

6. Den anmodade myndigheten skall medge tillämpning om ett visst förfarande när så begärs, förutsatt att detta förfarande inte står i strid med den anmodade medlemsstatens rättsliga och administrativa bestämmelser.

Artikel 10
Framställningar

1. På framställan av den begärande myndigheten skall den anmodade myndigheten överlämna alla nödvändiga uppgifter till den förra för att den skall kunna förhindra, upptäcka och åtala överträdelser.

2. Till de uppgifter som överlämnas skall fogas de rapporter och andra dokument, eller utdrag ur eller vidimerade kopior av dessa rapporter och dokument, på vilka uppgifterna grundas och som den anmodade parten förfogar över eller som har företetts eller inhämtats för att verkställa framställan om uppgifter.

3. Genom överenskommelse mellan den begärande och den anmodade myndigheten, och efter att ha mottagit detaljerade anvisningar från den anmodade myndigheten, får tjänstemän som är befullmäktigade av den begärande myndigheten inhämta uppgifter enligt punkt 1 vid den anmodade medlemsstatens kontor. Detta gäller alla uppgifter som härrör från den dokumentation de anställda vid dessa kontor har tillgång till. Dessa tjänstemän skall ha rätt att ta kopior av denna dokumentation.

Artikel 11
Framställningar om övervakning

På framställan av den begärande myndigheten skall den anmodade myndigheten i möjligaste mån själv utföra eller låta utföra en särskild bevakning av en person som skäligen kan antas ha gjort sig skyldig till, gör sig skyldig till eller genomför förberedelser för att göra sig skyldig till överträdelser av gemenskapens tullbestämmelser eller nationella tullbestämmelser. Likaså skall den anmodade myndigheten på framställan av den begärande myndigheten bevaka de platser, transportmedel och varor som har samband med verksamheter som kan stå i strid med nämnda tullbestämmelser.

Artikel 12
Framställningar om utredningar

1. På framställan av den begärande myndigheten skall den anmodade myndigheten genomföra eller låta genomföra lämpliga utredningar av sådana aktiviteter som enligt den begärande myndigheten är eller förefaller vara en överträdelse.

Den anmodade myndigheten skall underrätta den begärande myndigheten om resultaten av dessa utredningar. Artikel 10.2 gäller i tillämpliga delar.

2. Efter överenskommelse mellan den begärande och den anmodade myndigheten får tjänstemän som har utsetts av den begärande myndigheten närvara vid de utredningar som avses i punkt 1. Utredningarna skall hela tiden genomföras av tjänstemän vid den anmodade myndigheten. Den begärande myndighetens tjänstemän får inte på eget initiativ utöva de befogenheter som den anmodade myndighetens tjänstemän har. Däremot skall de få tillgång till samma lokaler och dokument som de senare, genom deras förmedling och endast i den mån det är befogat med hänsyn till den pågående utredningen.

Artikel 13
Delgivning

1. På framställan av den begärande myndigheten skall den anmodade myndigheten, i enlighet med de nationella reglerna i den medlemsstat där den är belägen, delge eller låta delge adressaten alla instrument eller beslut som härrör från de behöriga myndigheter i den medlemsstat där den begärande myndigheten är belägen och som berör tillämpningen av denna konvention.

2. Till framställningarna om delgivning, som skall innehålla uppgifter om innehållet i det instrument eller det beslut som skall delges, skall bifogas en översättning på det officiella språket eller ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten är belägen, vilket inte hindrar den senare från att avstå från en sådan översättning.

Artikel 14
Användning som bevismaterial

Protokoll över fastställda sakförhållanden, intyg, uppgifter, handlingar, vidimerade kopior och övriga dokument som, i enlighet med den nationella lagstifningen, har inhämtats av tjänstemän vid den anmodade myndigheten och översänts till den begärande myndigheten i de fall av bistånd som avses i artiklarna 10 12, får användas som bevismaterial i enlighet med nationell rätt av behöriga organ i den medlemsstat där den begärande myndigheten är belägen.

AVDELNING III
BISTÅND PÅ EGET INITIATIV

Artikel 15
Princip

De behöriga myndigheterna i varje medlemsstat skall, i enlighet med artiklarna 16 och 17, och om inget annat följer av eventuella

begränsningar i nationell rätt, bistå de behöriga myndigheterna i de övriga medlemsstaterna utan föregående begäran av dessa myndigheter.

Artikel 16
Övervakning

I den mån det bidrar till att förhindra, upptäcka och åtala överträdelser i en annan medlemsstat, skall varje medlemsstats behöriga myndigheter

a) i möjligaste mån bedriva eller låta bedriva sådan särskild övervakning som anges i artikel 11,

b) överlämna till de övriga berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter de uppgifter de förfogar över, och i synnerhet rapporter och andra dokument, eller vidimerade kopior eller utdrag ur dessa rapporter och dokument, som gäller aktiviteter som har samband med en planerad eller begången överträdelse.

Artikel 17
Uppgiftslämnande på eget initiativ

Varje medlemsstats behöriga myndigheter skall omgående meddela de övriga berörda medlemsstaternas behöriga myndigheter alla relevanta uppgifter som rör planerade eller begångna överträdelser, i synnerhet uppgifter om berörda varor och de nya hjälpmedel och metoder som används för att göra sig skyldig till sådana överträdelser.

Artikel 18
Användning som bevismaterial

Övervakningsrapporter och uppgifter som har inhämtats av en medlemsstats tjänstemän och överlämnats till en annan medlemsstat i samband med bistånd på eget initiativ enligt artiklarna 15 17, får användas som bevismaterial i enlighet med nationell rätt av de behöriga organen i den mottagande medlemsstaten.

AVDELNING IV
SÄRSKILDA SAMARBETSFORMER

Artikel 19
Principer

1. Tullförvaltningarna skall delta i gränsöverskridande samarbete i enlighet med denna avdelning. De skall lämna varandra nödvändigt bistånd när det gäller personal- och planeringsstöd. Framställningar om samarbete skall normalt göras enligt artikel 9. I de särskilda fall som avses i denna avdelning får tjänstemän från den begärande myndigheten

vidta åtgärder på den anmodade statens territorium efter medgivande av den anmodade myndigheten.

De centrala samordningsenheterna skall ansvara för samordning och planering av de gränsöverskridande aktiviteterna, enligt artikel 5.

2. Gränsöverskridande samarbete enligt punkt 1 får bedrivas för att förhindra, utreda och åtala överträdelser i följande fall:

a) Olaglig handel med narkotika och psykotropa ämnen, vapen, ammunition, sprängämnen, kulturföremål, farligt och giftigt avfall, kärnmaterial eller material eller utrustning avsedda för framställning av kärnvapen, biologiska och/eller kemiska vapen (varor belagda med förbud).

b) Handel med ämnen som finns upptagna i listorna I och II i Förenta Nationernas konvention om bekämpande av illegal handel med narkotika och psykotropa ämnen och som är avsedda för illegal framställning av narkotika (prekursorer).

c) Olaglig gränsöverskridande handel med skattepliktiga varor för att undgå skatt eller obehörigt erhålla statligt stöd i samband med import eller export av varor, i de fall där omfattningen av handeln och den därmed sammanhängande risken för minskade skatteintäkter eller för höga stödutbetalningar kan medföra en avsevärd belastning för Europeiska gemenskapernas eller för medlemsstaternas budget.

d) Annan handel med varor som är förbjudna enligt gemenskapens eller nationella tullbestämmelser.

3. Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig att delta i de särskilda formerna av samarbete enligt denna avdelning, om den typen av begärd utredning inte är tillåten eller inte är föreskriven i den anmodade medlemsstatens nationella rätt. I detta fall skall den begärande myndigheten ha rätt att av samma skäl vägra gå med på gränsöverskridande samarbete i det omvända fallet om sådant begärs av en myndighet i den anmodade staten.

4. Om så föreskrivs i medlemsstaternas nationella rätt, skall de deltagande myndigheterna hos sina nationella rättsliga myndigheter ansöka om godkännande av de planerade utredningarna. För den händelse de behöriga rättsliga myndigheternas godkännande är förenat med vissa villkor, skall de deltagande myndigheterna säkerställa att dessa villkor uppfylls under utredningarnas gång.

5. När en medlemsstats tjänstemän deltar i verksamhet på en annan medlemsstats territorium i enlighet med denna avdelning och där orsakar skador genom sin verksamhet, skall den medlemsstat på vars territorium skadorna har orsakats gottgöra skadan i enlighet med sin nationella lagstiftning på samma sätt som om skadan hade orsakats av dess egna tjänstemän. Denna medlemsstat skall ersättas till fullo av den medlemsstat vars tjänstemän har orsakat skadan för de belopp som den har betalat till de offer eller andra personer eller institut som är ersättningsberättigade.

6. Utan att det påverkar medlemsstatens möjligheter att utöva sina rättigheter gentemot tredje man och oaktat skyldigheten att gottgöra skador enligt punkt 5, andra meningen, skall varje medlemsstat, i det fall som avses i punkt 5, första meningen, avstå från att begära återbetalning

från en annan medlemsstat av det belopp som motsvarar skador den åsamkats.

7. Uppgifter som inhämtats av tjänstemän under det gränsöverskridande samarbetet enligt artiklarna 20 24 får användas som bevis, i enlighet med nationell rätt och, under iakttagande av de särskilda villkor som har fastställts av de behöriga myndigheterna i den stat där uppgifterna har inhämtats, av de behöriga organ i den medlemsstat som erhåller uppgifterna.

8. Vid aktiviteter enligt artiklarna 20 24 skall tjänstemän på uppdrag på en annan medlemsstats territorium behandlas likadant som tjänstemän i denna stat när det gäller överträdelser som de är offer för eller gör sig skyldiga till.

Artikel 20

Förföljande över gräns

1. Tjänstemän vid en medlemsstats tullförvaltning som i sitt eget land förföljer en person som iakttas då han eller hon gör sig skyldig till någon av överträdelserna som anges i artikel 19.2 och som kan leda till utlämning, eller medverkar i en sådan överträdelse, skall utan föregående tillstånd ha rätt att fortsätta förföljandet på en annan medlemsstats territorium, om de behöriga myndigheterna i den andra medlemsstaten, på grund av särskilt brådskande omständigheter, inte på förhand har kunnat underrättas om inresan på territoriet eller om dessa myndigheter inte har kunnat ta sig till platsen i tid för att ta upp förföljandet.

Senast när de passerar gränsen skall de förföljande tjänstemännen kontakta de behöriga myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium förföljelsen skall äga rum. Förföljandet skall avbrytas så snart som den medlemsstat på vars territorium det äger rum begär att så skall ske. På framställan av de förföljande tjänstemännen skall de behöriga myndigheterna kvarhålla och förhöra den förföljde för att fastställa hans identitet, eller anhålla honom. Medlemsstaterna skall underrätta depositarien om de tjänstemän på vilka denna bestämmelse skall tillämpas; depositarien skall underrätta de andra medlemsstaterna om detta.

2. Förföljandet skall genomföras enligt följande förfarande, som skall fastställas i den förklaring som avses i punkt 6:

a) De förföljande tjänstemännen skall inte ha rätt att gripa någon.

b) Om ingen framställan om att avbryta förföljandet görs och om de behöriga myndigheterna på vars territorium förföljandet sker inte kan ingripa tillräckligt snabbt, får de förföljande tjänstemännen dock ha rätt att gripa den förföljde tills tjänstemännen i nämnda medlemsstat, vilka omgående skall underrättas, kan fastställa hans identitet eller anhålla honom.

3. Förföljandet skall genomföras i enlighet med punkterna 1 och 2 på något av följande sätt, som skall fastställas i den förklaring som avses i punkt 6:

a) Inom ett visst område eller under en viss tid efter det att gränsen har passerats, vilket skall fastställas i förklaringen.

b) Utan begränsningar i tid eller rum.

4. Förföljandet får bara genomföras på följande allmänna villkor:

a) De förföljande tjänstemännen skall rätta sig efter bestämmelserna i denna artikel och efter lagen i den medlemsstat på vars territorium de opererar. De skall följa de instruktioner som nämnda medlemsstats behöriga myndigheter ger dem.

b) När förföljelsen äger rum till havs skall den, om den fortsätter ut på det öppna havet eller i den exklusiva ekonomiska zonen, genomföras i enlighet med internationell havsrätt som denna återges i Förenta nationernas havsrättskonvention, och när den äger rum på en annan medlemsstats territorium, skall den genomföras i enlighet med bestämmelserna i denna artikel.

c) Tillträde till privata bostäder och till platser till vilka allmänheten inte har tillträde är förbjudet.

d) De förföljande tjänstemännen skall vara lätta att identifiera, antingen genom att de bär uniform eller en armbindel eller genom särskilda anordningen på sina transportmedel. Civila kläder i kombination med neutrala transportmedel utan ovannämnda kännetecken är förbjudet. De förföljande tjänstemännen skall alltid kunna styrka sin officiella befogenhet.

e) De förföljande tjänstemännen får bära tjänstevapen, såvida inte i) den anmodade medlemsstaten har avgivit en allmän förklaring att vapen aldrig får föras in på dess territorium eller ii) annat uttryckligen beslutas av den anmodade medlemsstaten. Vid de tillfällen då en annan medlemsstats tjänstemän tillåts bära sina tjänstevapen får de endast användas i berättigat nödvärn.

f) I avvaktan på att bli förd inför de behöriga myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium förföljandet ägde rum får den förföljde, sedan han gripits enligt punkt 2 b, endast underkastas säkerhetsvisitation. Handfängsel får användas under förflyttning. De föremål den förföljde har med sig får beslagtas.

g) Efter varje sådan operation som nämns i punkterna 1, 2 och 3 skall de förföljande tjänstemännen infinna sig hos de behöriga myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium de har opererat och redogöra för sitt uppdrag. På begäran av dessa myndigheter är de skyldiga att stå till förfogande tills omständigheterna i samband med deras åtgärd har klarlagts i tillräcklig utsträckning. Detta villkor skall gälla även om förföljandet inte har lett till att den förföljde anhålls.

h) Myndigheterna i den medlemsstat varifrån de förföljande tjänstemännen kommer skall, om myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium förföljandet äger rum så begär, bistå vid den utredning som skall göras efter operationen de deltog i, inbegripet rättsliga förfaranden.

5. En person som till följd av den i punkt 2 avsedda åtgärden har anhållits av de behöriga myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium förföljandet ägde rum får, oavsett nationalitet, kvarhållas för förhör. Relevanta bestämmelser i nationell rätt gäller i tillämpliga delar.

Om vederbörande inte är medborgare i den medlemsstat på vars territorium han har anhållits, skall han försättas på fri fot senast sex timmar efter anhållandet, varvid timmarna mellan midnatt och nio på

morgonen inte inbegrips, såvida inte nämnda medlemsstats behöriga myndigheter dessförinnan har mottagit en begäran om tillfälligt frihetsberövande i väntan på utlämning.

6. Vid undertecknandet av denna konvention skall varje medlemsstat avge en förklaring där den på grundval av bestämmelserna i punkterna 2, 3 och 4 fastställer hur förföljandet på dess territorium skall genomföras.

En medlemsstat får när som helst ersätta sin förklaring med en annan, under förutsättning att denna inte inskränker räckvidden av den föregående.

Varje förklaring skall göras efter samråd med var och en av de berörda medlemsstaterna, i syfte att uppnå likvärdiga arrangemang i dessa stater.

7. Medlemsstaterna får bilateralt utsträcka tillämpningsområdet för punkt 1 och anta ytterligare bestämmelser för genomförandet av denna artikel.

8. När instrumentet för antagande av denna konvention deponeras, får en medlemsstat förklara att den inte är bunden av denna artikel eller del av denna. Denna förklaring får när som helst återkallas.

Artikel 21

Gränsöverskridande övervakning

1. Tjänstemän vid en medlemsstats tullförvaltning som i sitt eget land bevakar en person som skäligen kan förmodas vara inblandad i någon av de överträdelser som anges i artikel 19.2, skall ha rätt att fortsätta bevakningen på en annan medlemsstats territorium, om den senare har givit sitt tillstånd till den gränsöverskridande bevakningen på grundval av den tidigare framställan om bistånd. Tillståndet kan vara förenat med villkor.

Medlemsstaterna skall underrätta depositarien om de tjänstemän för vilka denna bestämmelse skall tillämpas; depositarien skall underrätta de andra medlemsstaterna om detta.

På begäran skall bevakningen uppdras åt tjänstemän i den medlemsstat på vars territorium den genomförs.

Den framställan som nämns i första stycket skall ställas till den myndighet som utses av var och en av medlemsstaterna och som är behörig att lämna begärt tillstånd, eller vidarebefordra framställan.

Medlemsstaterna skall underrätta depositarien om den myndighet som utses i detta syfte; depositarien skall underrätta de andra medlemsstaterna om detta.

2. Om tillstånd från den andra medlemsstaten inte kan begäras på förhand på grund av särskilt brådskande omständigheter, skall de tjänstemän som bedriver övervakningen ha rätt att på andra sidan gränsen fortsätta bevakningen efter en person som skäligen kan förmodas vara inblandad i de överträdelser som avses i artikel 19.2, varvid följande villkor skall uppfyllas:

a) De behöriga myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium bevakningen skall fortsätta skall omedelbart meddelas, under det att bevakningen pågår, om gränspasseringen.

b) En framställan i enlighet med punkt 1, skall överlämnas utan dröjsmål och innehålla en redogörelse för skälen till att gränsen har passerats utan förhandstillstånd.

Bevakningen skall upphöra så snart som den medlemsstat på vars territorium den äger rum så begär efter meddelandet enligt punkt a eller efter framställan enligt punkt b, eller om tillstånd inte erhålls fem timmar efter det att gränsen har passerats.

3. Bevakningen enligt punkterna 1 och 2 får bara bedrivas på följande allmänna villkor:

a) De tjänstemän som bedriver bevakningen skall rätta sig efter bestämmelserna i denna artikel och efter lagen i den medlemsstat på vars territorium de opererar. De skall följa de anvisningar som nämnda medlemsstats behöriga myndigheter ger dem.

b) Med undantag för de fall som avses i punkt 2 skall tjänstemännen under bevakningen vara försedda med ett dokument som styrker att tillstånd har beviljats.

c) De tjänstemän som bedriver bevakningen skall alltid kunna styrka sin officiella tjänsteställning.

d) De tjänstemän som bedriver bevakningen får bära tjänstevapen, såvida inte i) den anmodade medlemsstaten har avgivit en allmän förklaring att vapen aldrig får föras in på dess territorium eller ii) annat uttryckligen beslutas av den anmodade medlemsstaten. Vid de tillfällen då tjänstemän från andra medlemsstater tillåts bära sina tjänstevapen får de endast användas i berättigat nödvärn.

e) Tillträde till privatbostäder och till platser till vilka allmänheten inte har tillträde är förbjudet.

f) De tjänstemän som bedriver bevakningen får varken kvarhålla och förhöra den bevakade eller anhålla honom.

g) Varje operation skall avrapporteras till myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium den har genomförts. Det kan begäras att de tjänstemän som bedriver bevakningen personligen inställer sig.

h) Om myndigheterna i den medlemsstat på vars territorium bevakningen har ägt rum så begär, skall myndigheterna i den medlemsstat där de tjänstemän som bedriver bevakningen kommer ifrån, bistå vid den utredning som följer på den operation de har deltagit i, inbegripet rättsliga förfaranden.

4. Medlemsstaterna får bilateralt utsträcka tillämpningsområdet för denna artikel och anta ytterligare bestämmelser för genomförandet av den.

5. När instrumentet för antagande av denna konvention deponeras, får varje medlemsstat förklara att den inte är bunden av denna artikel eller del av den. En sådan förklaring får när som helst återkallas.

Artikel 22

Kontrollerade leveranser

1. Varje medlemsstat skall åta sig att säkerställa att det på dess territorium på framställan av en annan medlemsstat kan tillåtas

kontrollerade leveranser inom ramen för utredningar av utlämningsbara brott.

2. Beslut om genomförande av kontrollerade leveranser skall i varje enskilt fall fattas av den anmodade medlemsstatens behöriga myndigheter under iakttagande av den medlemsstatens nationella rätt.

3. Genomförandet av kontrollerade leveranser skall ske enligt den anmodade medlemsstatens förfaranden. Ledning och kontroll av operationen skall tillkomma den medlemsstatens behöriga myndigheter.

För att undvika varje avbrott av övervakningen skall den anmodade myndigheten överta kontrollen av leveransen vid gränsen eller vid en överenskommen punkt. Den skall säkerställa att varorna övervakas under resten av färden på ett sådant sätt att den när som helst kan anhålla gärningsmännen och beslagta varorna.

4. Försändelser som man har kommit överens om att kontrollera leveransen av kan, med de berörda medlemsstaternas medgivande, hejdas och tillåtas att fortsätta, antingen utan åtgärd eller efter det att deras ursprungliga innehåll har avlägsnats eller ersatts helt eller delvis.

Artikel 23

Hemliga utredningar

1. På framställan av den begärande myndigheten får den anmodade myndigheten ge tillstånd åt sådana tjänstemän från tullförvaltningen i den begärande medlemsstaten eller tjänstemän som handlar på en sådan förvaltnings vägnar och som opererar under antagen identitet (hemliga utredare) att operera på den anmodade medlemsstatens territorium. Den begärande myndigheten skall inkomma med en sådan framställan enbart om det skulle vara ytterst svårt att klarlägga sakförhållandena utan att genomföra de planerade utredningsåtgärderna. Tjänstemännen i fråga skall inom ramen för sin verksamhet ha tillstånd att samla in uppgifter och etablera kontakt med misstänkta eller andra personer som har samröre med dem.

2. Hemliga utredningar i den anmodade medlemsstaten skall ha begränsad varaktighet. Utredningarna skall förberedas och ledas av berörda myndigheter i den anmodade och i den begärande medlemsstaten i nära samarbete.

3. Den anmodade myndigheten skall, i enlighet med sin nationella rätt bestämma på vilka villkor som den hemliga utredningen skall tillåtas samt villkoren för dess genomförande. Om uppgifter som rör en annan överträdelse än den som omfattas av den ursprungliga framställan erhålls under det att en hemlig utredning pågår, skall villkoren för hur sådana uppgifter får användas också avgöras av den anmodade myndigheten i enlighet med dess nationella rätt.

4. Den anmodade myndigheten skall tillhandahålla den personal och de tekniska hjälpmedel som behövs. Den anmodade myndigheten skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att skydda de tjänstemän som avses i punkt 1 när de är aktiva i den anmodade medlemsstaten.

5. När instrumentet för antagande av denna konvention deponeras, får varje medlemsstat förklara att den inte är bunden av denna artikel eller del av denna. En sådan förklaring får när som helst återkallas.

Artikel 24
Gemensamma specialutredningslag

1. Myndigheterna i flera medlemsstater får, genom ömsesidig överenskommelse, inrätta ett gemensamt specialutredningslag som stationeras i en medlemsstat och består av tjänstemän som har relevant specialkompetens.

Detta gemensamma specialutredningslag skall ha följande uppgifter:

– Genomföra svåra och krävande utredningar av vissa bestämda överträdelser, som kräver samtidiga och samordnade insatser i de berörda medlemsstaterna.

– Samordna gemensamma insatser för att förhindra och upptäcka bestämda typer av överträdelser samt inhämta uppgifter om de inblandade personerna, personer i deras omgivning och deras metoder.

2. De gemensamma specialutredningslagen skall operera på följande allmänna villkor:

a) De skall bara inrättas i ett bestämt syfte och för begränsad tid.

b) Laget skall ledas av en tjänsteman från den medlemsstat där laget skall bedriva sin verksamhet.

c) De deltagande tjänstemännen skall vara bundna av lagen i den medlemsstat på vars territorium laget skall bedriva sin verksamhet.

d) Den medlemsstat där laget skall bedriva sin verksamhet skall skapa de nödvändiga organisatoriska förutsättningarna för att laget skall kunna operera.

3. Deltagandet i laget skall inte ge de tjänstemän som ingår i det befogenhet att ingripa på en annan medlemsstats territorium.

AVDELNING V
DATASKYDD

Artikel 25
Dataskydd vid utbyte av uppgifter

1. Vid utbyte av uppgifter skall tullförvaltningarna i varje enskilt fall ta hänsyn till kraven på skydd av personuppgifter. De skall särskilt ta hänsyn till tillämpliga bestämmelser i Europarådets konvention av den 28 januari 1981 om skydd för enskilda vid automatisk databehandling av personuppgifter. I detta syfte får en medlemsstat, i enlighet med punkt 2, uppställa villkor för hur informationen får behandlas av en annan medlemsstat till vilken dessa personuppgifter har lämnats.

2. Utan att det påverkar bestämmelserna i konventionen om användning av informationsteknologi för tulländamål skall följande bestämmelser tillämpas på överföring av personuppgifter enligt denna konvention:

a) Personuppgifter får av den mottagande myndigheten endast behandlas för de ändamål som avses i artikel 1.1. Utan föregående samtycke från den medlemsstat som har tillhandahållit dem, får den myndigheten överföra dem till sina tullförvaltningar, samt utredande och rättsliga organ för att möjliggöra för dessa att åtala och bestraffa överträdelser i enlighet med vad som anges i artikel 4.3. I övriga fall krävs samtycke från den medlemsstat som har tillhandahållit dem.

b) Den myndighet i medlemsstaten som överlämnar uppgifter skall se till att de är korrekta och aktuella. Om det visar sig att uppgifter har överlämnats som är oriktiga eller uppgifter har överlämnats som inte borde ha överlämnats eller att det krävs att lagligen överlämnade uppgifter i ett senare skede förstörs i enlighet med lagen i den överlämnande medlemsstaten skall den mottagande myndigheten omedelbart underrättas om detta. Den är då skyldig att korrigera uppgifterna i fråga eller förstöra dem. Om den mottagande myndigheten har anledning att tro att överlämnade uppgifter är oriktiga eller bör förstöras, skall den underrätta den överlämnande myndigheten.

c) I fall då överlämnade uppgifter, i enlighet med lagen i den överlämnande medlemsstaten, skall förstöras eller ändras, skall den berörda personen ha rätt att rätta uppgiften.

d) De berörda myndigheterna skall skriftligen bekräfta överföringen och mottagandet av de uppgifter som har utväxlats.

e) Den överlämnande myndigheten och den mottagande myndigheten skall vara skyldiga att meddela den berörda personen, på dennes framställan, vilka uppgifter om honom/henne som har överlämnats samt för vilket ändamål de är avsedda. Denna skyldighet skall inte föreligga, om det efter utredning visar sig att allmänintresset av att inte lämna ut uppgifterna till den berörda personen väger tyngre än den berörda personens intresse av att få uppgifterna. Vidare skall den berörda personens rätt att få veta vilka uppgifter om honom/henne som har överlämnats regleras av nationella lagar, andra författningar och förfaranden i den medlemsstat på vars territorium uppgifterna begärs. Innan beslut fattas om att lämna ut uppgifterna till vederbörande, skall den överlämnande myndigheten beredas tillfälle att yttra sig.

f) Medlemsstaterna skall i enlighet med sina egna lagar, förordningar och förfaranden vara ansvariga för den skada som åsamkas en person genom att de överlämnade uppgifterna behandlas i den berörda medlemsstaten. Detsamma skall gälla om skadan orsakas av att oriktiga uppgifter har överlämnats eller av att den överlämnande myndigheten har handlat i strid med konventionen.

g) De överlämnade uppgifterna skall bara bevaras så länge som det är nödvändigt för att syftet med överlämnandet skall uppnås. Den berörda medlemsstaten skall vid lämplig tidpunkt försäkra sig om behovet av att behålla uppgifterna.

h) De uppgifter som överförs skall under alla omständigheter åtminstone åtnjuta det skydd som den mottagande medlemsstaten tillförsäkrar uppgifter av samma slag.

i) Varje medlemsstat skall vidta lämpliga åtgärder för att genom en effektiv kontroll säkerställa att denna artikel efterlevs. Varje medlemsstat kan anförtro denna uppgift åt de nationella kontrollmyndigheter som

avses i artikel 17 i konventionen om användning av informationsteknologi på tullområdet.

3. Uttrycket "behandling av personuppgifter" i denna artikel skall omfattas av definitionen i artikel 2 b i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46 EG av den 24 oktober 1995 om skyddet för enskilda personer med avseende på behandlingen av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter (1).

AVDELNING VI
TOLKNING AV KONVENTIONEN

Artikel 26
Domstolen

1. Europeiska gemenskapernas domstol skall vara behörig att avgöra varje tvist mellan medlemsstaterna om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention, om rådet inte har lyckats avgöra tvisten inom sex månader efter det att den hänskjutits till rådet av en av dess medlemsstater.

2. Europeiska gemenskapernas domstol skall vara behörig att avgöra varje tvist mellan medlemsstaterna och kommissionen om tolkningen eller tillämpningen av denna konvention som inte har kunnat avgöras genom förhandling. En sådan tvist kan hänskjutas till EG-domstolen sex månader efter den dag då en av parterna underrättade den andra parten om att det föreligger en tvist.

3. Europeiska gemenskapernas domstol skall vara behörig enligt villkoren i punkterna 4 7 att meddela förhandsavgöranden om tolkningen av denna konvention.

4. Varje medlemsstat kan, genom en förklaring som avges vid undertecknandet av denna konvention eller vid varje annat tillfälle efter undertecknandet, godkänna Europeiska gemenskapernas domstols behörighet att meddela förhandsavgöranden om tolkningen av denna konvention på de villkor som anges i antingen punkt 5 a eller punkt 5 b.

5. En medlemsstat som har avgivit en förklaring enligt punkt 4 skall ange antingen att

a) varje domstol i den staten, mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, får begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande i en fråga som uppkommer vid den domstolen och som rör tolkningen av denna konvention, om den domstolen anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken, eller att

b) varje domstol i den staten får begära att Europeiska gemenskapernas domstol meddelar ett förhandsavgörande i en fråga som uppkommer vid den domstolen och som rör tolkningen av denna konvention, om den domstolen anser att ett beslut i frågan är nödvändigt för att döma i saken.

6. Protokollet om Europeiska gemenskapernas domstols stadga och dess rättegångsregler skall tillämpas.

7. Varje medlemsstat skall, oavsett om den har avgivit en förklaring enligt punkt 4, ha rätt att till Europeiska gemenskapernas domstol

inkomma med inlagor eller skriftliga synpunkter i ärenden som hänskjutits till domstolen enligt punkt 5.

8. Domstolen skall inte vara behörig att pröva giltigheten eller proportionaliteten av de aktiviteter som behöriga brottsbekämpande organ utför inom ramen för denna konvention, eller av medlemsstaternas utövning av sitt ansvar för att upprätthålla lag och ordning och skydda den inre säkerheten.

AVDELNING VII
TILLÄMPNING OCH SLUTBESTÄMMELSER

Artikel 27
Sekretess

Tullförvaltningarna skall i varje enskilt fall av informationsutbyte ta hänsyn till kraven på utredningssekretess. I detta syfte får en medlemsstat uppställa villkor för hur informationen får användas av en annan medlemsstat till vilken denna information kan lämnas.

Artikel 28
Undantag från skyldigheten att lämna bistånd

1. Denna konvention skall inte tvinga medlemsstaternas myndigheter att lämna ömsesidigt bistånd, om detta sannolikt skulle störa den berörda statens allmänna ordning eller skada andra väsentliga intressen, särskilt vad gäller dataskydd, eller då omfattningen av de begärda åtgärderna, särskilt inom ramen för de särskilda samarbetsformerna enligt avdelning IV, är uppenbart oproportionerliga i förhållande till den påstådda överträdelsens svårighetsgrad. I sådana fall kan bistånd helt eller delvis vägras eller bifallas under förutsättning att vissa villkor uppfylls.

2. Varje avslag att lämna bistånd skall motiveras.

Artikel 29
Kostnader

1. Medlemsstaterna skall normalt avsäga sig alla krav på ersättning av kostnader som uppstått vid genomförandet av denna konvention med undantag för kostnader för arvoden till experter.

2. Om väsentliga och extraordinära utgifter krävs för att verkställa en framställan, skall de berörda tullförvaltningarna samråda för att fastställa de villkor under vilka en begäran skall verkställas samt på vilket sätt kostnaderna skall bäras.

Artikel 30
Reservationer

1. Med undantag av de reservationer som anges i artikel 20.8, artikel 21.5 och artikel 23.5 är reservationer mot denna konvention inte tillåtna.

2. De medlemsstater som redan har träffat inbördes avtal som omfattar de områden som regleras i avdelning IV i denna konvention får göra reservationer enligt punkt 1 endast om dessa inte påverkar deras skyldigheter enligt sådana avtal.

3. De skyldigheter som följer av bestämmelserna om gradvis avskaffande av kontroller vid de gemensamma gränserna i konventionen av den 19 juni 1990 om tillämpning av Schengenavtalet av den 14 juni 1985, där ett förstärkt samarbete föreskrivs, skall därför inte beröras av denna konvention när det gäller förbindelserna mellan de medlemsstater som är bundna av dessa bestämmelser.

Artikel 31
Territoriell tillämpning

1. Denna konvention skall tillämpas på medlemsstaternas territorier enligt artikel 3.1 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen (2), med de ändringar som följer av anslutningsakten för Republiken Österrike, Republiken Finland och Konungariket Sverige samt de anpassningar av fördragen som unionen grundar sig på (3) samt av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 82/97 av den 19 december 1996 (4), som för Förbundsrepubliken Tysklands del även omfattar ön Helgoland och Büsingens territorium (inom ramen för och i enlighet med fördraget av den 23 november 1964, eller gällande version, mellan Förbundsrepubliken Tyskland och Schweiziska edsförbundet om att inkludera kommunen Büsingen am Hochrein i Schweiziska edsförbundets tullområde) samt kommunerna Livigno och Campione d'Italia för Republiken Italien, och den skall även tillämpas på det territorialvatten, de inre vattenvägar och det luftrum som ingår i medlemsstaternas territorier.

2. Rådet, som skall besluta enhälligt enligt förfarandet i avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen, kan anpassa punkt 1 till varje ändring av de bestämmelser i gemenskapsrätten som avses där.

Artikel 32
Ikraftträdande

1. Denna konvention skall antas av medlemsstaterna i enlighet med deras konstitutionella bestämmelser.

2. Medlemsstaterna skall underrätta depositarien när de konstitutionella förfaranden för antagande av denna konvention har genomförts.

3. Denna konvention träder i kraft nittio dagar efter det att den underrättelse som avses i punkt 2 lämnats av den stat som skall vara

medlem i Europeiska unionen när rådet antar den akt genom vilken denna konvention upprättas som sist fullgör denna formalitet.

4. Fram till det att denna konvention träder i kraft får varje medlemsstat i samband med underrättelse enligt punkt 2 eller därefter förklara att konventionen, med undantag av artikel 26 i denna, vad medlemsstaten beträffar, är tillämplig i dess förbindelser med de medlemsstater som har gjort samma förklaring. Sådana förklaringar skall börja gälla nittio dagar efter det att de har deponerats.

5. Denna konvention skall tillämpas endast på sådana framställningar som görs efter dagen när den träder i kraft eller efter dagen då den börjar tillämpas mellan den anmodade medlemsstaten och den begärande medlemsstaten.

6. Medlemsstaternas konvention av den 7 september 1967 om ömsesidigt bistånd mellan de respektive tullförvaltningarna skall upphävas den dag då denna konvention träder i kraft.

Artikel 33
Anslutning

1. Varje stat som blir medlem av Europeiska unionen skall ha rätt att ansluta sig till denna konvention.

2. Den av Europeiska unionens råd upprättade konventionstexten på den anslutande medlemsstatens språk är giltig.

3. Anslutningsinstrumenten skall deponeras hos depositarien.

4. Denna konvention skall, i förhållande till varje stat som ansluter sig till den, träda i kraft nittio dagar efter det att staten har deponerat sitt anslutningsinstrument eller på dagen för denna konventions ikraftträdande, om denna ännu inte har trätt i kraft när nittiodagarsperioden löper ut.

5. Om denna konvention ännu inte har trätt i kraft när en anslutande medlemsstat deponerat sitt anslutningsinstrument, skall artikel 32.4 tillämpas för anslutna medlemsstater.

Artikel 34
Ändringar

1. Ändringar av denna konvention får föreslås av varje medlemsstat i egenskap av hög fördragsslutande part.
Varje ändringsförslag skall tillställas depositarien, som skall lämna det till rådet och kommissionen.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 31.2 skall ändringarna av denna konvention fastställas av rådet, som skall rekommendera medlemsstaterna att anta dem i enlighet med deras respektive konstitutionella bestämmelser.

3. De enligt punkt 2 fastställda ändringarna träder i kraft i enlighet med bestämmelserna i artikel 32.3.

Artikel 35
Depositarie

1. Generalsekreteraren vid Europeiska unionens råd skall vara depositarie för denna konvention.

2. Depositarien skall i Europeiska gemenskapernas officiella tidning offentliggöra uppgifter om vilka medlemsstater som har antagit och anslutit sig till konventionen, om genomförandet, förklaringar och reservationer samt alla andra meddelanden om denna konvention.

---

(1) EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.
(2) EGT L 302, 19.10.1992, s. 2.
(3) EGT L 1, 1.1.1995, s. 181.
(4) EGT L 17, 21.1.1997, s. 2.

SOM SKEDDE i Bryssel den artonde december nittonhundranittiosju i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, vilket exemplar skall deponeras i arkivet vid generalsekretariatet vid Europeiska unionens råd.

BILAGA

FÖRKLARINGAR SOM SKALL BIFOGAS KONVENTIONEN OCH OFFENTLIGGÖRAS I OFFICIELLA TIDNINGEN

1. Till artiklarna 1.1 och 28

Med hänvisning till undantagen från skyldigheten att lämna bistånd i artikel 28 i konventionen, förklarar Italien att verkställandet av en framställan om ömsesidigt bistånd på grundval av konventionen, när det gäller överträdelser som enligt italiensk lag inte är överträdelser av nationella tullbestämmelser eller av gemenskapens tullbestämmelser beroende på uppdelningen av behörigheten mellan de nationella myndigheterna när det gäller att förhindra och åtala brott kan störa den allmänna ordningen eller skada andra väsentliga nationella intressen.

2. Till artiklarna 1.2 och 3.2

Danmark och Finland förklarar att de tolkar begreppet "rättsliga myndigheter" eller "rättslig myndighet" i artiklarna 1.2 och 3.2 i konventionen på samma sätt som de gör i de förklaringar de har avgivit enligt artikel 24 i Europeiska konventionen om inbördes rättshjälp i brottmål, undertecknad i Strasbourg den 20 april 1959.

3. Till artikel 4.3 andra strecksatsen

Danmark förklarar för sin del att artikel 4.3 andra strecksatsen endast omfattar sådana handlingar genom vilket en person deltar när en grupp personer, som handlar i ett gemensamt syfte, gör sig skyldig till en eller flera av de berörda överträdelserna, även om personen i fråga inte deltar i

själva utförandet av brottet eller brotten i fråga. Ett sådant deltagande skall vara grundat på kunskaper om gruppens syfte och brottsliga aktiviteter i allmänhet, eller kunskaper om gruppens avsikt att begå det eller de ifrågavarande brottet(n).

4. Till artikel 4.3 tredje strecksatsen

Danmark förklarar för sin del att artikel 4.3 tredje strecksatsen endast är tillämplig för de bakomliggande brott, avseende vilka mottagande av stulna varor, alltid är straffbara enligt dansk lag, däri inbegripet paragraf 191 a i den danska strafflagen om mottagande av stulna droger och paragraf 284 i strafflagen om mottagande av stulna varor i förbindelse med smuggling av särskilt grov art.

5. Till artikel 6.4

Danmark, Finland och Sverige förklarar att sambandsmännen enligt artikel 6.4 också kan företräda Norges och Islands intressen eller vice versa. De fem nordiska länderna har sedan 1982 haft ett arrangemang där de utplacerade sambandsmännen från ett av de deltagande länderna också företräder de andra deltagande länderna. Detta arrangemang gjordes för att förstärka kampen mot olaglig narkotikahandel och att begränsa den ekonomiska bördan för enskilda länder genom utplaceringen av sambandsmännen. Danmark, Finland och Sverige fäster stort avseende vid att detta väl fungerande arrangemang fortsätter.

6. Till artikel 20.8

Danmark förklarar att man godtar bestämmelserna i artikel 20 på följande villkor:

Om förföljelse utförs till havs eller i luften av tullmyndigheterna i en annan medlemsstat får förföljelsen utsträckas till danskt territorium, inbegripet danska territorialvatten och luftrummet ovanför danskt territorium, endast om behöriga danska myndigheter har fått förhandsunderrättelse därom.

7. Till artikel 21.5

Danmark förklarar att man godtar bestämmelserna i artikel 21 på följande villkor:

Gränsöverskridande övervakning utan föregående tillstånd får utföras endast i enlighet med artikel 21.2 och 21.3 om det finns allvarliga skäl att förmoda att de personer som bevakas är inblandade i någon av de överträdelser som anges i artikel 19.2 och som kan föranleda utlämning.

8. Till artikel 25.2 i

Medlemsstaterna skall åta sig att i rådet informera varandra om vilka åtgärder som har vidtagits för att säkerställa att de åtaganden som avses i punkt i) efterlevs.

9. Förklaring enligt artikel 26.4

Vid undertecknandet av denna konvention har följande förklarat att de godkänner domstolens behörighet på de i artikel 26.5 angivna villkoren:

- Irland enligt förfarandena i artikel 26.5 a,

- Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Grekland, Republiken Italien och Republiken Österrike enligt förfarandena i artikel 26.5 b.

FÖRKLARING

Förbundsrepubliken Tyskland, Republiken Italien och Republiken Österrike, förbehåller sig rätten att i sin nationella lagstiftning föreskriva, att när en fråga om tolkningen av konventionen om ömsesidigt bistånd och samarbete mellan tullförvaltningarna uppkommer i en fråga vid en sådan domstol i en medlemsstat mot vars avgöranden det inte finns något rättsmedel enligt nationell lagstiftning, skall den nationella domstolen föra frågan vidare till Europeiska gemenskapernas domstol.

CONVENTION
DRAWN UP ON THE BASIS OF ARTICLE K.3 OF THE TREATY ON EUROPEAN UNION, ON MUTUAL ASSISTANCE AND COOPERATION BETWEEN CUSTOMS ADMINISTRATIONS

THE HIGH CONTRACTING PARTIES to this Convention, Member States of the European Union,

REFERRING to the Act of the Council of the European Union of 18 December 1997;

RECALLING the need to strengthen the commitments contained in the Convention on Mutual Assistance between Customs Administrations, signed in Rome on 7 September 1967;

CONSIDERING that customs administrations are responsible on the customs territory of the Community and, in particular at its points of entry and exit, for the prevention, investigation and suppression of offences not only against Community rules, but also against national laws, in particular the cases covered by Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community;

CONSIDERING that a serious threat to public health, morality and security is constituted by the developing trend towards illicit trafficking of all kinds;

CONSIDERING that particular forms of cooperation involving cross-border actions for the prevention, investigation and prosecution of certain infringements of both the national legislation of the Member States and Community customs regulations should be regulated, and that such cross-border actions must always be carried out in compliance with the principles of legality (conforming with the relevant law applicable in the requested Member State and with the directives of the competent authorities of that Member State), subsidiarity (such actions to be launched only if it is clear that other less significant actions are not appropriate) and proportionality (the scale and duration of the action to be determined in the light of the seriousness of the presumed infringement);

CONVINCED that it is necessary to reinforce cooperation between customs administrations, by laying down procedures under which customs administrations may act jointly and exchange data concerned with illicit trafficking activities;

BEARING IN MIND that the customs administrations in their day-to-day work have to implement both Community and national provisions, and that there is consequently an obvious need to ensure that the provisions of mutual assistance and cooperation in both sectors evolve as far as possible in parallel,

HAVE AGREED ON THE FOLLOWING PROVISIONS:

TITLE I

GENERAL PROVISIONS

ARTICLE 1

Scope

1. Without prejudice to the competencies of the Community, the Member States of the European Union shall provide each other with mutual assistance and shall cooperate with one another through their customs administrations, with a view to:

- preventing and detecting infringements of national customs provisions, and

- prosecuting and punishing infringements of Community and national customs provisions.

2. Without prejudice to Article 3, this Convention shall not affect the provisions applicable regarding mutual assistance in criminal matters between judicial authorities, more favourable provisions in bilateral or multilateral agreements between Member States governing cooperation as provided for in paragraph 1 between the customs authorities or other competent authorities of the Member States, or arrangements in the same field agreed on the basis of uniform legislation or of a special system providing for the reciprocal application of measures of mutual assistance.

ARTICLE 2

Powers

The customs administrations shall apply this Convention within the limits of the powers conferred upon them under national provisions. Nothing in this Convention may be construed as affecting the powers conferred under national provisions upon the customs administrations within the meaning of this Convention.

ARTICLE 3

Relationship to mutual assistance provided by the judicial authorities

1. This Convention covers mutual assistance and cooperation in the framework of criminal investigations concerning infringements of national and Community customs provisions, concerning which the applicant authority has jurisdiction on the basis of the national provisions of the relevant Member State.

2. Where a criminal investigation is carried out by or under the direction of a judicial authority, that authority shall determine whether requests for mutual assistance or cooperation in that connection shall be submitted on the basis of the provisions applicable concerning mutual assistance in criminal matters or on the basis of this Convention.

ARTICLE 4

Definitions

For the purposes of this Convention, the following definitions shall apply:

1) "National customs provisions": all laws, regulations and administrative provisions of a Member State the application of which comes wholly or partly within the jurisdiction of the customs administration of that Member State concerning:

   - cross-border traffic in goods subject to bans, restrictions or controls, in particular under Articles 36 and 223 of the Treaty establishing the European Community;

   - non-harmonized excise duties;

2) "Community customs provisions":

- the body of Community provisions and associated implementing provisions governing the import, export, transit and presence of goods traded between Member States and third countries, and between Member States in the case of goods that do not have Community status within the meaning of Article 9(2) of the Treaty establishing the European Community or goods subject to additional controls or investigations for the purposes of establishing their Community status;

- the body of provisions adopted at Community level under the common agricultural policy and the specific provisions adopted with regard to goods resulting from the processing of agricultural products;

- the body of provisions adopted at Community level for harmonized excise duties and for value-added tax on importation together with the national provisions implementing them;

3) "infringements": acts in conflict with national or Community customs provisions, including, inter alia:

- participation in, or attempts to commit, such infringements,

- participation in a criminal organization committing such infringements,

- the laundering of money deriving from the infringements referred to in this paragraph;

4) "mutual assistance": the granting of assistance between customs administrations as provided for in this Convention;

5) "applicant authority": the competent authority of the Member State which makes a request for assistance;

6) "requested authority": the competent authority of the Member State to which a request for assistance is made;

7) "customs administrations": Member States' customs authorities as well as other authorities with jurisdiction for implementing the provisions of this Convention;

8) "personal data": all information relating to an identified or identifiable natural person; a person is considered to be identifiable if he or she can be directly or indirectly identified, inter alia by means of an identification number or of one or more specific elements which are characteristic of his or her physical, physiological, psychological, economic, cultural or social identity;

9) "cross-border cooperation": cooperation between customs administrations across the borders of each Member State.

ARTICLE 5

Central coordinating units

1. Member States shall appoint in their customs authorities a central unit (coordinating unit). It shall be responsible for receiving all applications for mutual assistance under this Convention and for coordinating mutual assistance, without prejudice to paragraph 2. The unit shall also be responsible for cooperation with other authorities involved in an assistance measure under this Convention. The coordinating units of the Member States shall maintain the necessary direct contact with each other, particularly in the cases covered by Title IV.

2. The activity of the central coordinating units shall not exclude, particularly in an emergency, direct cooperation between other services of the customs authorities of the Member States. For reasons of efficiency and consistency, the central coordinating units shall be informed of any action involving such direct cooperation.

3. If the customs authority is not, or not completely, competent to process a request, the central coordinating unit shall forward the request to the competent national authority and inform the applicant authority that it has done so.

4. If it is not possible to accede to the request for legal or substantive reasons, the coordinating unit shall return the request to the applicant authority with an explanation as to why the request could not be processed.

ARTICLE 6

Liaison officers

1. Member States may make agreements between themselves on the exchange of liaison officers for limited or unlimited periods, and on mutually-agreed conditions.

2. Liaison officers shall have no powers of intervention in the host country.

3. In order to promote cooperation between Member States' customs administrations, liaison officers may, with the agreement or at the request of the competent authorities of the Member States, have the following duties:

(a) promoting and speeding up the exchange of information between the Member States;

(b) providing assistance in investigations which relate to their own Member State or the Member State they represent;

(c) providing support in dealing with requests for assistance;

(d) advising and assisting the host country in preparing and carrying out cross-border operations;

(e) any other duties which Member States may agree between themselves.

4. Member States may agree bilaterally or multilaterally on the terms of reference and the location of the liaison officers. Liaison officers may also represent the interests of one or more Member States.

ARTICLE 7

Obligation to prove identity

Unless otherwise specified in this Convention, officers of the applicant authority present in another Member State in order to exercise the rights laid down in this Convention shall at all times be able to produce written authority stating their identity and their official functions.

TITLE II

ASSISTANCE ON REQUEST

ARTICLE 8

Principles

1. In order to provide the assistance required under this Title, the requested authority or the competent authority which it has addressed shall proceed as though it were acting on its own account or at the request of another authority in its own Member State. In so doing it shall avail itself of all the legal powers at its disposal within the framework of its national law in order to respond to the request.

2. The requested authority shall extend this assistance to all circumstances of the infringement which have any recognizable bearing on the subject of the request for assistance without this requiring any additional request. In case of doubt, the requested authority shall firstly contact the applicant authority.

ARTICLE 9

Form and content of the request for assistance

1. Requests for assistance shall always be made in writing. Documents necessary for the execution of such requests shall accompany the request.

2. Requests pursuant to paragraph 1 shall include the following information:

(a) the applicant authority making the request;

(b) the measure requested;

(c) the object of, and the reason for, the request;

(d) the laws, rules and other legal provisions involved;

(e) indications as exact and comprehensive as possible on the natural or legal persons being the target of the investigations;

(f) a summary of the relevant facts, except in cases provided for in Article 13.

3. Requests shall be submitted in an official language of the Member State of the requested authority or in a language acceptable to such authority.

4. When required because of the urgency of the situation, oral requests shall be accepted, but must be confirmed in writing as soon as possible.

5. If a request does not meet the formal requirements, the requested authority may ask for it to be corrected or completed; measures necessary to comply with the request may be commenced in the meantime.

6. The requested authority shall agree to apply a particular procedure in response to a request, provided that that procedure is not in conflict with the legal and administrative provisions of the requested Member State.

ARTICLE 10

Requests for information

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall communicate to it all information which may enable it to prevent, detect and prosecute infringements.

2. The information communicated is to be accompanied by reports and other documents, or certified copies or extracts of the same, on which that information is based and which are in the possession of the requested authority or which were produced or obtained in order to execute the request for information.

3. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers authorized by the applicant authority may, subject to detailed instructions from the requested authority, obtain information pursuant to paragraph 1 from the offices of the requested Member State. This shall apply to all information derived from the documentation to which the staff of those offices have access. Those officers shall be authorized to take copies of the said documentation.

ARTICLE 11

Requests for surveillance

At the request of the applicant authority, the requested authority shall as far as possible keep a special watch or arrange for a special watch to be kept on persons where there are serious grounds for believing that they have infringed Community or national customs provisions or that they are committing or have carried out preparatory acts with a view to the commission of such infringements. At the request of the applicant authority, the requested authority shall also keep a watch on places, means of transport and goods connected with activities which might be in breach of the abovementioned customs provisions.

ARTICLE 12

Requests for enquiries

1. The requested authority shall at the request of the applicant authority carry out, or arrange to have carried out, appropriate enquiries concerning operations which constitute, or appear to the applicant authority to constitute, infringements.

The requested authority shall communicate the results of such enquiries to the applicant authority. Article 10(2) shall apply mutatis mutandis.

2. By agreement between the applicant authority and the requested authority, officers appointed by the applicant authority may be present at the enquiries referred to in paragraph 1. Enquiries shall at all times be carried out by officers of the requested authority. The applicant authority's officers may not, of their own initiative, assume the powers conferred on officers of the requested authority. They shall, however, have access to the same premises and the same documents as the latter, through their intermediary and for the sole purpose of the enquiry being carried out.

ARTICLE 13

Notification

1. At the request of the applicant authority, the requested authority shall, in accordance with the national rules of the Member State in which it is based, notify the addressee or have it notified of all instruments or decisions which emanate from the competent authorities of the Member State in which the applicant authority is based and concern the application of this Convention.

2. Requests for notification, mentioning the subject of the instrument or decision to be notified, shall be accompanied by a translation in the official language or an official language of the Member State in which the requested authority is based, without prejudice to the latter's right to waive such a translation.

ARTICLE 14

Use as evidence

Findings, certificates, information, documents, certified true copies and other papers obtained in accordance with their national law by officers of the requested authority and transmitted to the applicant authority in the cases of assistance provided for in Articles 10 to 12 may be used as evidence in accordance with national law by the competent bodies of the Member State where the applicant authority is based.

TITLE III

SPONTANEOUS ASSISTANCE

ARTICLE 15

Principle

The competent authorities of each Member State shall, as laid down in Articles 16 and 17, subject to any limitations imposed by national law, provide assistance to the competent authorities of the other Member States without prior request.

ARTICLE 16

Surveillance

Where it serves the prevention, detection and prosecution of infringements in another Member State, each Member State's competent authorities shall:

(a) as far as is possible keep, or have kept, the special watch described in Article 11;

(b) communicate to the competent authorities of the other Member States concerned all information in their possession and, in particular, reports and other documents or certified true copies or extracts thereof, concerning operations which are connected with a planned or committed infringement.

ARTICLE 17

Spontaneous information

The competent authorities of each Member State shall immediately send to the competent authorities of the other Member States concerned all relevant information concerning planned or committed infringements and, in particular, information concerning the goods involved and new ways and means of committing such infringements.

ARTICLE 18

Use as evidence

Surveillance reports and information obtained by officers of one Member State and communicated to another Member State in the course of the spontaneous assistance provided for in Articles 15 to 17 may be used in accordance with national law as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

TITLE IV

SPECIAL FORMS OF COOPERATION

ARTICLE 19

Principles

1. Customs administrations shall engage in cross-border cooperation in accordance with this Title. They shall provide each other with the necessary assistance in terms of staff and organizational support. Requests for cooperation shall, as a rule, take the form of requests for assistance in accordance with Article 9. In specific cases referred to in this Title, officers of the applicant authority may engage in activities in the territory of the requested State, with the approval of the requested authority.

Coordination and planning of cross-border operations shall be the responsibility of the central coordinating units in accordance with Article 5.

2. Cross-border cooperation within the meaning of paragraph 1 shall be permitted for the prevention, investigation and prosecution of infringements in cases of:

(a) illicit traffic in drugs and psychotropic substances, weapons, munitions, explosive materials, cultural goods, dangerous and toxic waste, nuclear material or materials or equipment intended for the manufacture of atomic, biological and/or chemical weapons (prohibited goods);

(b) trade in substances listed in tables I and II of the United Nations Convention against Illicit Traffic in Narcotic Drugs and Psychotropic Substances and intended for the illegal manufacture of drugs (precursor substances);

(c) illegal cross-border commercial trade in taxable goods to evade tax or to obtain unauthorized State payments in connection with the import or export of goods, where the extent of the trade and the related risk to taxes and subsidies is such that the potential financial cost to the budget of the European Communities or the Member States is considerable;

(d) any other trade in goods prohibited by Community or national customs rules.

3. The requested authority shall not be obliged to engage in the specific forms of cooperation referred to in this Title if the type of investigation sought is not permitted or not provided for under the national law of the requested Member State. In this case, the applicant authority shall be entitled to refuse, for the same reason, the corresponding type of cross-border cooperation in the reverse case, where it is requested by an authority of the requested Member State.

4. If necessary under the national law of the Member States, the participating authorities shall apply to their judicial authorities for approval of the planned investigations. Where the competent judicial authorities make their approval subject to certain conditions and requirements, the participating authorities shall ensure that those conditions and requirements are observed in the course of the investigations.

5. Where officers of a Member State engage in activities in the territory of another Member State by virtue of this Title and cause damage by their activities, the Member State in whose territory the damage was caused shall make good the damage, in accordance with its national legislation in the same way as it would have done if the damage had been caused by its own officers. That Member State will be reimbursed in full by the Member State whose officers have caused the damage for the amounts it has paid to the victims or to other entitled persons or institutions.

6. Without prejudice to the exercise of its rights vis-à-vis third parties and notwithstanding the obligation to make good damages according to the second sentence of paragraph 5, each Member State shall refrain, in the case provided for in the first sentence of paragraph 5, from requesting reimbursement of the amount of damages it has sustained from another Member State.

7. Information obtained by officers during cross-border cooperation provided for in Articles 20 to 24 may be used, in accordance with national law and subject to particular conditions laid down by the competent authorities of the State in which the information was obtained, as evidence by the competent bodies of the Member State receiving the information.

8. In the course of the operations referred to in Articles 20 to 24, officers on mission in the territory of another Member State shall be treated in the same way as officers of that State as regards infringements committed against them or by them.

ARTICLE 20

Hot pursuit

1. Officers of the customs administration of one of the Member States pursuing in their country, an individual observed in the act of committing one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition, or participating in such an infringement, shall be authorized to continue pursuit in the territory of another Member State without prior authorization where, given the particular urgency of the situation, it was not possible to notify the competent authorities of the other Member State prior to entry into that territory or where these authorities have been unable to reach the scene in time to take over the pursuit.

The pursuing officers shall, not later than when they cross the border, contact the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is to take place. The pursuit shall cease as soon as the Member State in whose territory the pursuit is taking place so requests. At the request of the pursuing officers, the competent authorities of the said Member State shall challenge the pursued person so as to establish his identity or to arrest him. Member States shall inform the depositary of the pursuing officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

2. The pursuit shall be carried out in accordance with the following procedures, defined by the declaration provided for in paragraph 6:

(a) the pursuing officers shall not have the right to apprehend;

(b) however, if no request to cease the pursuit is made and if the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit is taking place are unable to intervene quickly enough, the pursuing officers may apprehend the person pursued until the officers of the said Member State, who must be informed without delay, are able to establish his identity or arrest him.

3. Pursuit shall be carried out in accordance with paragraphs 1 and 2 in one of the following ways as defined by the declaration provided for in paragraph 6:

(a) in an area or during a period, as from the crossing of the border, to be established in the declaration;

(b) without limit in space or time.

4. Pursuit shall be subject to the following general conditions:

(a) the pursuing officers shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they shall obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;

(b) when the pursuit takes place on the sea, it shall, where it extends to the high sea or the exclusive economic zone, be carried out in conformity with the international law of the sea as reflected in the United Nations Convention on the Law of the Sea, and, when it takes place in the territory of another Member State, it shall be carried out in accordance with the provisions of this Article;

(c) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;

(d) the pursuing officers shall be easily identifiable, either by their uniform or an armband or by means of accessories fitted to their means of transport; the use of civilian clothes combined with the use of unmarked means of transport without the aforementioned identification is prohibited; the pursuing officers shall at all times be able to prove that they are acting in an official capacity;

(e) the pursuing officers may carry their service weapons, save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;

(f) once the pursued person has been apprehended as provided for in paragraph 2(b), for the purpose of bringing him before the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place he may be subjected only to a security search; handcuffs may be used during his transfer; objects carried by the pursued person may be seized;

(g) after each operation mentioned in paragraphs 1, 2 and 3, the pursuing officers shall present themselves before the competent authorities of the Member State in whose territory they were operating and shall give an account of their mission; at the request of those authorities, they must remain at their disposal until the circumstances of their action have been adequately elucidated; this condition shall apply even where the pursuit has not resulted in the arrest of the pursued person;

(h) the authorities of the Member State from which the pursuing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

5. A person who, following the action provided for in paragraph 2, has been arrested by the competent authorities of the Member State in whose territory the pursuit took place may, whatever his nationality, be held for questioning. The relevant rules of national law shall apply mutatis mutandis.

If the person is not a national of the Member State in whose territory he was arrested, he shall be released no later than six hours after his arrest, not including the hours between midnight and 09.00 hours, unless the competent authorities of the said Member State have previously received a request for his provisional arrest for the purposes of extradition in any form.

6. On signing this Convention, each Member State shall make a declaration in which it shall define, on the basis of paragraphs 2, 3 and 4, the procedures for implementing pursuit in its territory.

A Member State may at any time replace its declaration by another declaration, provided the latter does not restrict the scope of the former.

Each declaration shall be made after consultations with each of the Member States concerned and with a view to obtaining equivalent arrangements in those States.

7. Member States may, on a bilateral basis, extend the scope of paragraph 1 and adopt additional provisions in implementation of this Article.

8. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 21

Cross-border surveillance

1. Officers of the customs administration of one of the Member States who are keeping under observation in their country persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) shall be authorized to continue their observation in the territory of another Member State where the latter has authorized cross-border observation in response to a request for assistance which has previously been submitted. Conditions may be attached to the authorization.

Member States shall inform the depositary of the officers to whom this provision applies; the depositary shall inform the other Member States.

On request, the observation shall be entrusted to officers of the Member State in whose territory it is carried out.

The request referred to in the first subparagraph shall be sent to an authority designated by each of the Member States empowered to grant the requested authorization or pass on the request.

Member States shall inform the depositary of the authority designated for this purpose; the depositary shall inform the other Member States.

2. Where, for particularly urgent reasons, prior authorization of the other Member State cannot be requested, the officers conducting the observation shall be authorized to continue beyond the border the observation of persons in respect of whom there are serious grounds for believing that they are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2), provided that the following conditions are met:

(a) the competent authorities of the Member State in whose territory the observation is to be continued shall be notified immediately of the crossing of the border, during the observation;

(b) a request submitted in accordance with paragraph 1 and outlining the grounds for crossing the border without prior authorization shall be submitted without delay.

Observation shall cease as soon as the Member State in whose territory it is taking place so requests, following the notification referred to in (a) or the request referred to in (b), or where authorization has not been obtained five hours after the border was crossed.

3. The observation referred to in paragraphs 1 and 2 shall be carried out only under the following general conditions:

(a) the officers conducting the observation shall comply with the provisions of this Article and with the law of the Member State in whose territory they are operating; they must obey the instructions of the competent authorities of the said Member State;

(b) except in the situations provided for in paragraph 2, the officers shall, during the observation, carry a document certifying that authorization has been granted;

(c) the officers conducting the observation shall be able at all times to provide proof that they are acting in an official capacity;

(d) the officers conducting the observation may carry their service weapons during the observation save (i) where the requested Member State has made a general declaration that weapons may never be carried into its territory or (ii) where specifically decided otherwise by the requested Member State. When officers of another Member State are permitted to carry their service weapons, their use shall be prohibited save in cases of legitimate self-defence;

(e) entry into private homes and places not accessible to the public shall be prohibited;

(f) the officers conducting the observation may neither challenge nor arrest the person under observation;

(g) all operations shall be the subject of a report to the authorities of the Member State in whose territory they took place; the officers conducting the observation may be required to appear in person;

(h) the authorities of the Member State from which the observing officers have come shall, when requested by the authorities of the Member State in whose territory the observation took place, assist the enquiry subsequent to the operation in which they took part, including legal proceedings.

4. The Member States may, at bilateral level, extend the scope of this Article and adopt additional measures in implementation thereof.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or by part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 22

Controlled delivery

1. Each Member State shall undertake to ensure that, at the request of another Member State, controlled deliveries may be permitted on its territory in the framework of criminal investigations into extraditable offences.

2. The decision to carry out controlled deliveries shall be taken in each individual case by the competent authorities of the requested Member State, with due regard for the national law of that State.

3. Controlled deliveries shall take place in accordance with the procedures of the requested Member State. Competence to act and to direct operations shall lie with the competent authorities of that Member State.

The requested authority shall take over control of the delivery when the goods cross the border or at an agreed hand-over point in order to avoid any interruption of surveillance. During the rest of the journey it shall ensure that the goods are kept permanently under surveillance in such a way that at any time it has the possibility of arresting the perpetrators and seizing the goods.

4. Consignments the controlled delivery of which is agreed to may, with the consent of the Member States concerned, be intercepted and allowed to continue with the initial contents intact or removed or replaced in whole or in part.

ARTICLE 23

Covert investigations

1. At the request of the applicant authority, the requested authority may authorize officers of the customs administration of the requesting Member State or officers acting on behalf of such administration operating under cover of a false identity (covert investigators) to operate on the territory of the requested Member State. The applicant authority shall make the request only where it would be extremely difficult to elucidate the facts without recourse to the proposed investigative measures. The officers in question shall be authorized in the course of their activities to collect information and make contact with suspects or other persons associated with them.

2. Covert investigations in the requested Member State shall have a limited duration. The preparation and supervision of the investigations shall take place in close cooperation between the relevant authorities of the requested and applicant Member States.

3. The conditions under which a covert investigation is allowed, as well as the conditions under which it is carried out, shall be determined by the requested authority in accordance with its national law. If, in the course of a covert investigation, information is acquired in relation to an infringement other than that covered by the original request, then the conditions concerning the use to which such information may be put shall also be determined by the requested authority in accordance with its national law.

4. The requested authority shall provide the necessary manpower and technical support. It shall take measures to protect the officers referred to in paragraph 1, while they are active in the requested Member State.

5. When depositing its instruments of adoption of this Convention, a Member State may declare that it is not bound by this Article or part thereof. Such declaration may be withdrawn at any time.

ARTICLE 24

Joint special investigation teams

1. By mutual agreement, the authorities of several Member States may set up a joint special investigation team based in a Member State and comprising officers with the relevant specializations.

The joint special investigation team shall have the following tasks:

- implementation of difficult and demanding investigations of specific infringements, requiring simultaneous, coordinated action in the Member States concerned;

- coordination of joint activities to prevent and detect particular types of infringement and obtain information on the persons involved, their associates and the methods used.

2. Joint special investigation teams shall operate under the following general conditions:

(a) they shall be set up only for a specific purpose and for a limited period;

(b) an officer from the Member State in which the team's activities take place shall head the team;

(c) the participating officers shall be bound by the law of the Member State in whose territory the team's activities take place;

(d) the Member State in which the team's activities take place shall make the necessary organizational arrangements for the team to operate.

3. Membership of the team shall not bestow on officers any powers of intervention in the territory of another Member State.

TITLE V

DATA PROTECTION

ARTICLE 25

Data protection for the exchange of data

1. When information is exchanged, the customs administrations shall take into account in each specific case the requirements for the protection of personal data. They shall respect the relevant provisions of the Convention of the Council of Europe of 28 January 1981 for the Protection of Individuals with regard to Automatic Processing of Personal Data. In the interest of data protection, a Member State may, in accordance with paragraph 2, impose conditions concerning the processing of personal data by another Member State to which such personal data may be passed.

2. Without prejudice to the provisions of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes, the following provisions shall apply to personal data which are communicated pursuant to the application of this Convention:

(a) processing of the personal data by the recipient authority shall be authorized only for the purpose referred to in Article 1(1). That authority may forward them, without prior consent from the Member State supplying them, to its customs administrations, its investigative authorities and its judicial bodies to enable them to prosecute and punish infringements within the meaning of Article 4(3). In all other cases of data transmission, the consent of the Member State which supplied the information is necessary;

(b) the authority of the Member State which communicates data shall ensure that they are accurate and up-to-date. If it emerges that inaccurate data have been communicated or data have been communicated which should not have been communicated or that lawfully communicated data are required at a later stage to be erased in accordance with the law of the communicating Member State, the recipient authority shall be immediately informed thereof. It shall be obliged to correct such data or have them erased. If the recipient authority has reason to believe that communicated data are inaccurate or should be erased, it shall inform the communicating Member State;

(c) in cases where communicated data should, according to the law of the communicating Member State, be erased or amended, the persons concerned must be given the effective right to correct the data;

(d) the forwarding and receipt of exchanged data shall be recorded by the authorities concerned;

(e) if so requested, the communicating and recipient authorities shall inform the person concerned, at that person's request, of the personal data communicated and the use to which they are to be put. There is no obligation to provide the information if it is found, on consideration of the matter, that the importance to the public of the information being withheld outweighs the importance to the person concerned of receiving it. Moreover, the right of the person concerned to receive information about the personal data communicated shall be determined in accordance with the national laws, regulations and procedures of the Member State in whose territory the information is requested. Before any decision is taken on providing information, the communicating authority shall be given the opportunity of stating its position;

(f) Member States shall be liable, in accordance with their own laws, regulations and procedures, for injury caused to a person through the processing of data communicated in the Member State concerned. This shall also be the case where the injury was caused by the communication of inaccurate data or the fact that the communicating authority communicated data in violation of the Convention;

(g) the data communicated shall be kept for a period not exceeding that necessary for the purposes for which they were communicated. The need to keep them shall be examined at the appropriate moment by the Member State concerned;

(h) in any event, the data shall enjoy at least the same protection as is given to similar data in the Member State which received them;

(i) every Member State shall take the appropriate measures to ensure compliance with this Article by the application of effective controls. Every Member State may assign the task of control to the national supervisory authority mentioned in Article 17 of the Convention concerning the use of information technology for customs purposes.

3. For the purposes of this Article, "the processing of personal data" shall be understood in accordance with the definition in Article 2(b) of Directive 95/46/EC of the European Parliament and of the Council of 24 October 1995 on the protection of individuals with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data ([1]).

([1]) OJ L 281, 23.11.1995, p. 31.

TITLE VI

INTERPRETATION OF THE CONVENTION

ARTICLE 26

Court of Justice

1. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States regarding the interpretation or the application of this Convention whenever it has proved impossible for the dispute to be settled by the Council within six months of its being referred to the Council by one of its members.

2. The Court of Justice of the European Communities shall have jurisdiction to rule on any dispute between Member States and the Commission concerning the interpretation or application of this Convention which it has proved impossible to settle through negotiation. The dispute may be submitted to the Court of Justice after the expiry of a period of six months from the date on which one of the parties notified the other of the existence of a dispute.

3. The Court of Justice shall have jurisdiction, subject to the conditions laid down in paragraphs 4 to 7, to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention.

4. By a declaration made at the time of the signing of this Convention or at any time thereafter, any Member State shall be able to accept the jurisdiction of the Court of Justice of the European Communities to give preliminary rulings on the interpretation of this Convention as specified in either paragraph 5(a) or (b).

5. A Member State which has made a declaration pursuant to paragraph 4 shall specify that either:

(a) any court or tribunal of that State against whose decisions there is no judicial remedy under national law may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement, or

(b) any court or tribunal of that State may request the Court of Justice of the European Communities to give a preliminary ruling on a question raised in a case pending before it and concerning the interpretation of this Convention if that court or tribunal considers that a decision on the question is necessary to enable it to give judgement.

6. The Protocol on the Statute of the Court of Justice of the European Communities and the Rules of Procedure of that Court of Justice shall apply.

7. Any Member State, whether or not it has made a declaration pursuant to paragraph 4, shall be entitled to submit statements of case or written observations to the Court in cases which arise under paragraph 5.

8. The Court of Justice shall not have jurisdiction to check the validity or proportionality of operations carried out by competent law enforcement agencies under this Convention nor to rule on the exercise of responsibilities which devolve upon Member States for maintaining law and order and for safeguarding internal security.

TITLE VII

IMPLEMENTATION AND FINAL PROVISIONS

ARTICLE 27

Confidentiality

The customs administrations shall take account, in each specific case of exchange of information, of the requirements of investigation secrecy. To that end, a Member State may impose conditions covering the use of information by another Member State to which that information may be passed.

ARTICLE 28

Exemptions from the obligation to provide assistance

1. This Convention shall not oblige the authorities of Member States to provide mutual assistance where such assistance would be likely to harm the public policy or other essential interests of the State concerned, particularly in the field of data protection, or where the scope of the action requested, in particular in the context of the special forms of cooperation provided for in Title IV, is obviously disproportionate to the seriousness of the presumed infringement. In such cases, assistance may be refused in whole or in part or made subject to compliance with certain conditions.

2. Reasons must be given for any refusal to provide assistance.

ARTICLE 29

Expenses

1. Member States shall normally waive all claims for reimbursements of costs incurred in the implementation of this Convention, with the exception of expenses for fees paid to experts.

2. If expenses of a substantial and extraordinary nature are, or will be, required to execute the request, the customs administrations involved shall consult to determine the terms and conditions under which a request shall be executed as well as the manner in which the costs shall be borne.

ARTICLE 30

Reservations

1. Save as provided in Article 20(8), Article 21(5) and Article 23(5), this Convention shall not be the subject of any reservations.

2. Member States which have already established agreements between them covering matters regulated in Title IV of this Convention may make reservations pursuant to paragraph 1 only insofar as such reservations do not affect their obligations under such agreements.

3. Accordingly, the obligations arising out of the provisions of the Convention of 19 June 1990 implementing the Schengen Agreement of 14 June 1985 on the Gradual Abolition of Checks at their Common Borders which provide for closer cooperation shall not be affected by this Convention in the context of relations between the Member States which are bound by those provisions.

ARTICLE 31

Territorial application

1. This Convention shall apply to the territories of the Member States as referred to in Article 3(1) of Council Regulation (EEC) No 2913/92 of 12 October 1992 establishing the Community Customs Code ([1]), as revised by the Act concerning the conditions of accession of the Republic of Austria, the Republic of Finland and the Kingdom of Sweden and the adjustments to the Treaties on which the European Union is founded ([2]) and in Regulation (EC) No 82/97 of the European Parliament and of the Council of 19 December 1996 ([3]), including, for the Federal Republic of Germany, the Island of Heligoland and the territory of Büsingen (within the framework of and pursuant to the Treaty of 23 November 1964 between the Federal Republic of Germany and the Swiss Confederation on the inclusion of the commune of Büsingen am Hochrhein in the customs territory of the Swiss Confederation, or the current version thereof) and, for the Italian Republic, the municipalities of Livigno and Campione d'Italia, and to the territorial waters, the inland maritime waters and the airspace of the territories of the Member States.

2. The Council, acting unanimously by the procedure provided for in Title VI of the Treaty on European Union, may adapt paragraph 1 to any amendment of the provisions of Community law referred to therein.

([1]) OJ L 302, 19.10.1992, p. 2.
([2]) OJ L 1, 1. 1.1995, p. 181.
([3]) OJ L 17, 21. 1.1997, p. 2.

ARTICLE 32

Entry into force

1. This Convention shall be subject to adoption by the Member States in accordance with their respective constitutional requirements.

2. Member States shall notify the depositary of the completion of the constitutional procedures for the adoption of this Convention.

3. This Convention shall enter into force ninety days after the notification referred to in paragraph 2 by the State, Member of the European Union at the time of adoption by the Council of the Act drawing up this Convention, which is last to complete that formality.

4. Until this Convention enters into force, any Member State may, when giving the notification referred to in paragraph 2, or at any other later time, declare that as far as it is concerned this Convention, with the exception of Article 26 thereof, shall apply to its relations with Member States that have made the same declaration. Such declarations shall take effect ninety days after the date of deposit thereof.

5. This Convention shall apply only to requests submitted after the date on which it enters into force or is applied as between the requested Member State and the applicant Member State.

6. On the date of entry into force of this Convention, the Convention on the provision of mutual assistance between customs administrations of 7 September 1967 shall be repealed.

ARTICLE 33

Accession

1. This Convention shall be open to accession by any State that becomes a Member State of the European Union.

2. The text of the Convention in the language of the acceding Member State, as drawn up by the Council of the European Union, shall be authentic.

3. The instruments of accession shall be deposited with the depositary.

4. This Convention shall come into force with respect to any State that accedes to it ninety days after the deposit of its instrument of accession or on the date of entry into force of the Convention if it has not already entered into force upon expiry of the said period of ninety days.

5. Where this Convention has not yet entered into force at the time of the deposit of their instrument of accession, Article 32(4) shall apply to acceding Member States.

ARTICLE 34

Amendments

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Member State that is a High Contracting Party. Any proposed amendment shall be sent to the depositary, who shall communicate it to the Council and the Commission.

2. Without prejudice to Article 31(2), the amendments to the Convention shall be adopted by the Council, which shall recommend them to the Member States for adoption in accordance with their respective constitutional requirements.

3. Amendments adopted in accordance with paragraph 2 shall come into force in accordance with Article 32(3).

ARTICLE 35

Depositary

1. The Secretary-General of the Council of the European Union shall act as depositary of this Convention.

2. The depositary shall publish in the Official Journal of the European Communities information on the progress of adoptions and accessions, implementation, declarations and reservations, and also any other notification concerning this Convention.

DONE at Brussels on the eighteenth day of December in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

ANNEX

DECLARATIONS TO BE ANNEXED TO THE CONVENTION
AND PUBLISHED IN THE OFFICIAL JOURNAL

1. Re Articles 1(1) and 28

With reference to the exceptions to the obligation to provide assistance under Article 28 of the Convention, Italy declares that the execution of mutual assistance requests, on the basis of the Convention, concerning infringements which under Italian law are not infringements of national or community customs provisions, may – for reasons relating to the subdivision of competence among domestic authorities in prevention and prosecution of crimes – harm the public policy or other national essential interests.

2. Re Article 1(2) and 3(2)

Denmark and Finland declare that they interpret the term "judicial authorities" or "judicial authority" in Articles 1(2) and 3(2) of the Convention in the sense of their declarations made pursuant to Article 24 of the European Convention on Mutual Assistance in Criminal Matters, signed in Strasbourg on 20 April 1959.

3. Re Article 4(3), second indent

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), second indent, covers only actions by which a person participates in the commission by a group of people, acting toward a common goal, of one or more of the infringements concerned, including situations where the person concerned does not take part in the actual commission of the offence or offences in question; such participation must be based on knowledge of the purpose and general criminal activities of the group, or on knowledge of the group's intention to commit the offence(s) in question.

4. Re Article 4(3), third indent

Denmark declares, as far as it is concerned, that Article 4(3), third indent, applies only to the predicate offences in respect of which at any time receiving stolen goods is punishable under Danish law, including section 191a of the Danish Criminal Code on receiving stolen drugs and section 284 of the Criminal Code on receiving goods in connection with smuggling of a particularly aggravated nature.

5. Re Article 6(4)

Denmark, Finland and Sweden declare that the liaison officers referred to in Article 6(4) may also represent the interest of Norway and Iceland or vice versa. The five Nordic Countries have since 1982 had an arrangement whereby the stationed liaison officers from one of the countries involved also represent the other Nordic Countries. This arrangement was made in order to strengthen the fight against drug trafficking and to limit the economic burden imposed on individual countries by the stationing of the liaison officers. Denmark, Finland and Sweden attach great importance to the continuation of this arrangement, which operates well.

6. Re Article 20(8)

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 20, subject to the following conditions:
In case of a hot pursuit exercised by the customs authorities of another Member State at sea or through the air, such pursuit may be extended to Danish territory, including Danish territorial waters and the airspace above Danish territory and territorial waters, only if the competent Danish authorities have received prior notice thereof.

7. Re Article 21(5)

Denmark declares that it accepts the provisions of Article 21, subject to the following conditions:
Cross-border surveillance without prior authorization may be carried out only in accordance with Article 21(2) and (3) if there are serious grounds for believing that the persons under observation are involved in one of the infringements referred to in Article 19(2) which could give rise to extradition.

8. Re Article 25(2)(i)

Member States undertake to keep each other informed in the Council on measures taken to ensure that the commitments referred to in point (i) are observed.

9. Declaration made pursuant to Article 26(4)

At the time of the signing of this Convention, the following declared that they accepted the jurisdiction of the Court of Justice in accordance with the procedures laid down in Article 26(5):

Ireland in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(a);
the Federal Republic of Germany, the Hellenic Republic, the Italian Republic and the Republic of Austria in accordance with the procedures laid down in Article 26(5)(b).

DECLARATION

The Federal Republic of Germany, the Italian Republic and the Republic of Austria, reserve the right to make provision in their national law to the effect that, where a question relating to the interpretation of the Convention on mutual assistance and cooperation between customs administrations is raised in a case pending before a national court or tribunal against whose decision there is no judicial remedy under national law, that court or tribunal will be required to refer the matter to the Court of Justice.

CONVENTION
ETABLIE SUR LA BASE DE L'ARTICLE K.3
DU TRAITE SUR L'UNION EUROPEENNE,
RELATIVE A L'ASSISTANCE MUTUELLE ET A LA COOPERATION
ENTRE LES ADMINISTRATIONS DOUANIERES

LES HAUTES PARTIES CONTRACTANTES à la présente convention, Etats membres de l'Union européenne,

SE REFERANT à l'acte du Conseil de l'Union européenne du 18 décembre 1997 ;

RAPPELANT la nécessité de renforcer les engagements contenus dans la convention relative à l'assistance mutuelle entre les administrations douanières, signée à Rome le 7 septembre 1967 ;

CONSIDERANT que les administrations douanières sont chargées, sur le territoire douanier de la Communauté et notamment à ses points d'entrée et de sortie, de prévenir, rechercher et poursuivre les infractions non seulement aux normes communautaires, mais également aux lois nationales, notamment les cas couverts par les articles 36 et 223 du traité instituant la Communauté européenne ;

CONSIDERANT que l'augmentation des trafics illicites de toute nature constitue une menace grave pour la santé, la moralité et la sécurité publiques ;

CONSIDERANT qu'il convient de régler des formes particulières de coopération qui impliquent des actions transfrontalières en vue de la prévention, de la recherche et de la répression de certaines infractions tant à la législation nationale des Etats membres qu'aux réglementations douanières communautaires, et que de telles actions transfrontalières doivent toujours être menées dans le respect des principes de légalité (conformité au droit pertinent applicable dans les Etats membres requis et aux directives des autorités compétentes de ces Etats membres), de subsidiarité (ne déclencher de telles actions que s'il s'avère que d'autres formes d'action de moindre conséquence ne sont pas appropriées) et de proportionnalité (déterminer l'importance et la durée de l'action dans la mesure de la gravité de l'infraction présumée);

CONVAINCUES qu'il est nécessaire de renforcer la coopération entre administrations douanières par la fixation de procédures qui permettront aux administrations douanières d'agir conjointement et d'échanger des données liées aux trafics illicites ;

TENANT COMPTE du fait que les administrations douanières doivent quotidiennement appliquer les dispositions tant communautaires que nationales et que, par conséquent, il faut de toute évidence veiller à ce que les dispositions en matière d'assistance mutuelle et de coopération dans les deux secteurs évoluent parallèlement, dans la mesure du possible,

SONT CONVENUES DES DISPOSITIONS QUI SUIVENT :

TITRE I

DISPOSITIONS GENERALES

ARTICLE 1

Champ d'application

1. Sans préjudice des compétences de la Communauté, les Etats membres de l'Union européenne se prêtent mutuellement assistance et coopèrent, par l'intermédiaire de leurs administrations douanières, en vue

- de prévenir et de rechercher les infractions aux réglementations douanières nationales, ainsi que
- de poursuivre et de réprimer les infractions aux réglementations douanières communautaires et nationales.

2. Sans préjudice de l'article 3, la présente convention n'affecte pas les dispositions applicables à l'entraide judiciaire en matière pénale entre les autorités judiciaires ou des dispositions plus favorables des accords bilatéraux ou multilatéraux en vigueur entre les Etats membres régissant la coopération telle que prévue au paragraphe 1 entre les autorités douanières ou d'autres autorités compétentes des Etats membres ainsi que des arrangements conclus dans le même domaine sur la base d'une législation uniforme ou d'un régime particulier prévoyant l'application réciproque des mesures d'assistance mutuelle.

ARTICLE 2

Compétences

Les administrations douanières appliquent la présente convention dans les limites des compétences qui leur sont reconnues en vertu de dispositions nationales. Aucune disposition de la présente convention ne peut être interprétée comme une modification des compétences reconnues en vertu de dispositions nationales aux administrations douanières au sens de la présente convention.

ARTICLE 3

Rapport avec l'entraide judiciaire entre les autorités judiciaires

1. La présente convention concerne l'assistance mutuelle et la coopération dans le cadre d'enquêtes pénales concernant des infractions aux réglementations douanières nationales et communautaires et relevant de la compétence de l'autorité requérante en vertu des dispositions nationales de l'Etat membre concerné.

2. Si une enquête pénale est effectuée par une autorité judiciaire ou sous sa direction, cette autorité détermine si les demandes d'assistance mutuelle ou de coopération y afférentes sont présentées sur la base des dispositions applicables à l'entraide judiciaire en matière pénale ou sur la base de la présente convention.

ARTICLE 4

Définitions

Aux fins de la présente convention, on entend par :

1) "réglementation douanière nationale", les dispositions législatives, réglementaires ou administratives d'un Etat membre, dont l'application relève en tout ou en partie de la compétence de l'administration douanière de cet Etat membre en ce qui concerne :

   - la circulation transfrontalière des marchandises faisant l'objet de mesures d'interdiction, de restriction ou de contrôle, notamment celles visées aux articles 36 et 223 du traité instituant la Communauté européenne ;
   - les accises non harmonisées ;

2) "réglementation douanière communautaire"

- l'ensemble des dispositions communautaires et des dispositions prises en application de la réglementation communautaire régissant l'importation, l'exportation, le transit et le séjour des marchandises faisant l'objet d'échanges entre les Etats membres et les pays tiers, ainsi qu'entre les Etats membres pour ce qui concerne les marchandises qui n'ont pas le statut communautaire au sens de l'article 9, paragraphe 2, du traité instituant la Communauté européenne ou pour lesquelles les conditions d'acquisition du statut communautaire font l'objet de contrôles ou d'enquêtes complémentaires,

- l'ensemble des dispositions arrêtées au niveau communautaire dans le cadre de la politique agricole commune et des réglementations spécifiques prises à l'égard des marchandises résultant de la transformation de produits agricoles,

- l'ensemble des dispositions arrêtées au niveau communautaire en ce qui concerne les accises harmonisées et la taxe sur la valeur ajoutée frappant les importations, ainsi que les dispositions nationales qui les mettent en oeuvre ;

3) "infractions", les actes contraires à la réglementation douanière nationale ou à la réglementation douanière communautaire, y compris notamment :

- la participation à la commission de ces infractions ou la tentative de les commettre,

- la participation à une organisation criminelle qui commet de telles infractions,

- le blanchiment de l'argent provenant des infractions mentionnées au présent point.

4) "assistance mutuelle", l'assistance que se prêtent les administrations douanières, prévue par la présente convention ;

5) "autorité requérante", l'autorité compétente de l'Etat membre qui formule une demande d'assistance ;

6) "autorité requise", l'autorité compétente de l'Etat membre à laquelle une demande d'assistance est adressée ;

7) "administrations douanières", les autorités douanières des Etats membres ainsi que les autres autorités chargées de l'application des dispositions de la présente convention ;

8) "données à caractère personnel", toute information concernant une personne physique identifiée ou identifiable ; est réputée identifiable une personne qui peut être identifiée, directement ou indirectement, notamment par référence à un numéro d'identification ou à un ou plusieurs éléments spécifiques, propres à son identité physique, physiologique, psychologique, économique, culturelle ou sociale ;

9) "coopération transfrontalière", la coopération entre les administrations douanières au-delà des frontières de chaque Etat membre.

ARTICLE 5

Services centraux de coordination

1. Les Etats membres désignent au sein de leurs autorités douanières un service central (service de coordination). Il est chargé de recevoir les demandes d'assistance mutuelle en application de la présente convention et d'assurer la coordination de l'assistance mutuelle, sans préjudice du paragraphe 2. Ce service est aussi chargé de la coopération avec les autres autorités associées à une mesure d'assistance en application de la présente convention. Les services de coordination des Etats membres entretiennent entre eux le contact direct nécessaire, notamment dans les cas visés au titre IV.

2. L'activité des services centraux de coordination n'exclut pas, notamment dans les cas d'urgence, la coopération directe entre les autres services des autorités douanières des Etats membres. Par souci d'efficacité et de cohérence, les services centraux de coordination sont informés de toute action faisant appel à cette coopération directe.

3. Si le traitement d'une demande ne relève pas, ou relève en partie seulement, de la compétence de l'autorité douanière, le service central de coordination transmet la demande à l'autorité nationale compétente et en informe l'autorité requérante.

4. S'il ne peut être donné suite à la demande pour des raisons de droit ou de fait, le service de coordination renvoie la demande à l'autorité requérante, accompagnée de l'exposé des motifs d'empêchement.

ARTICLE 6

Agents de liaison

1. Les Etats membres peuvent convenir de procéder à l'échange d'agents de liaison pour une durée déterminée ou indéterminée et selon les conditions mutuellement agréées.

2. Les agents de liaison n'ont pas pouvoir d'intervention dans le pays d'accueil.

3. En vue de favoriser la coopération entre les administrations douanières des Etats membres, les agents de liaison peuvent, avec l'accord ou à la demande des autorités compétentes des Etats membres :

a) faciliter et accélérer l'échange d'informations entre les Etats membres ;

b) prêter assistance pour les enquêtes concernant leur Etat d'origine ou l'Etat membre qu'ils représentent ;

c) participer au traitement des demandes d'assistance ;

d) conseiller et assister le pays d'accueil lors de la préparation et de l'exécution d'opérations transfrontalières ;

e) effectuer toute autre tâche dont les Etats membres peuvent convenir entre eux.

4. Les Etats membres peuvent convenir, sur le plan bilatéral ou multilatéral, du mandat et de l'emplacement des agents de liaison. Les agents de liaison peuvent également représenter les intérêts d'un ou de plusieurs autres Etats membres.

ARTICLE 7

Devoir d'identification

Sauf dispositions contraires de la présente convention, les agents de l'autorité requérante qui sont présents dans un autre Etat membre afin d'exercer les droits découlant de la présente convention doivent être en mesure de présenter à tout moment un mandat écrit dans lequel sont indiquées leur identité et leur qualité officielle.

TITRE II

ASSISTANCE SUR DEMANDE

ARTICLE 8

Principes

1. Dans le cadre de l'assistance prêtée en application du présent titre, l'autorité requise, ou l'autorité compétente saisie par cette dernière, procède comme si elle agissait pour son propre compte ou à la demande d'une autre autorité de son propre Etat membre. Elle exploite à cet effet tous les pouvoirs légaux dont elle dispose dans le cadre de son droit national pour satisfaire à la demande.

2. L'autorité requise étend cette assistance à toutes les circonstances de l'infraction qui présentent un lien apparent avec l'objet de la demande d'assistance, sans qu'une demande complémentaire soit nécessaire. En cas de doute, l'autorité requise prend d'abord contact avec l'autorité requérante.

ARTICLE 9

Forme et contenu des demandes d'assistance

1. Les demandes d'assistance sont toujours formulées par écrit. Elles sont accompagnées des documents nécessaires pour y répondre.

2. Les demandes présentées conformément au paragraphe 1 sont accompagnées des renseignements suivants :

a) l'identité de l'autorité requérante ;

b) la mesure requise ;

c) l'objet et le motif de la demande ;

d) la législation, les règlements et autres dispositions législatives concernés ;

e) des indications aussi exactes et complètes que possible sur les personnes physiques ou morales qui font l'objet de l'enquête ;

f) un résumé des faits pertinents, sauf dans les cas visés à l'article 13.

3. Les demandes sont établies dans une langue officielle de l'Etat membre de l'autorité requise ou dans une langue acceptable pour cette autorité.

4. Lorsque l'urgence de la situation l'exige, les demandes verbales sont acceptées mais elles doivent être confirmées par écrit dès que possible.

5. Si une demande ne répond pas aux conditions formelles, l'autorité requise peut demander qu'elle soit corrigée ou complétée. Les mesures nécessaires pour faire droit à la demande peuvent être mises en oeuvre dans l'intervalle.

6. L'autorité requise consent à suivre une procédure déterminée en réponse à une demande, pour autant que cette procédure ne soit pas contraire aux dispositions législatives, réglementaires et administratives de l'Etat membre requis.

ARTICLE 10

Demandes de renseignements

1. A la demande de l'autorité requérante, l'autorité requise communique à celle-ci tous les renseignements de nature à lui permettre de prévenir, rechercher et réprimer les infractions.

2. Il y a lieu de joindre aux renseignements communiqués les rapports et autres documents, ou des extraits ou copies certifiées conformes de ces rapports et documents, sur lesquels s'appuient les renseignements communiqués, dont l'autorité requise dispose ou qui ont été élaborés ou obtenus en vue de répondre à la demande de renseignements.

3. Par accord entre l'autorité requérante et l'autorité requise, et conformément aux instructions détaillées de cette dernière, des agents habilités à cet effet par l'autorité requérante peuvent recueillir, dans les bureaux de l'Etat membre requis, des renseignements au sens du paragraphe 1. Entrent en ligne de compte toutes les informations découlant de la documentation à laquelle le personnel de ces bureaux peut avoir accès. Ces agents sont autorisés à prendre des copies de ladite documentation.

ARTICLE 11

Demandes de surveillance

A la demande de l'autorité requérante, l'autorité requise exerce ou fait exercer dans toute la mesure du possible une surveillance spéciale sur une personne au sujet de laquelle on peut sérieusement croire qu'elle a commis, qu'elle commet ou qu'elle a accompli des actes préparatoires en vue de la commission des infractions aux réglementations douanières communautaires ou nationales. De même, l'autorité requise exerce une surveillance, à la demande de l'autorité requérante, sur les lieux, les moyens de transport et les marchandises qui sont en rapport avec des activités pouvant porter atteinte auxdites réglementations douanières.

ARTICLE 12

Demandes d'enquêtes

1. A la demande de l'autorité requérante, l'autorité requise procède ou fait procéder aux enquêtes appropriées concernant des opérations qui constituent ou, de l'avis de l'autorité requérante, semblent constituer une infraction.

L'autorité requise communique les résultats de ces enquêtes à l'autorité requérante. L'article 10, paragraphe 2, s'applique mutatis mutandis.

2. Par accord entre l'autorité requérante et l'autorité requise, des agents désignés par l'autorité requérante peuvent être présents lors des enquêtes visées au paragraphe 1. Des agents de l'autorité requise assurent à tout moment la conduite des enquêtes. Les agents de l'autorité requérante ne peuvent, de leur propre initiative, exercer les pouvoirs reconnus aux agents de l'autorité requise. Par contre, ils ont accès aux mêmes locaux et aux mêmes documents que ces derniers, par leur intermédiaire et pour les seuls besoins de l'enquête en cours.

ARTICLE 13

Notification

1. A la demande de l'autorité requérante, l'autorité requise notifie au destinataire ou lui fait notifier, conformément aux dispositions nationales de l'Etat membre où elle a son siège, tous instruments ou décisions émanant des autorités compétentes de l'Etat membre dans lequel l'autorité requérante a son siège et concernant l'application de la présente convention.

2. Les demandes de notification, qui doivent mentionner l'objet de l'acte ou de la décision à notifier, sont accompagnées d'une traduction dans la, ou dans une, langue officielle de l'Etat membre où l'autorité requise a son siège, sans préjudice de la faculté pour cette dernière de renoncer à cette traduction.

ARTICLE 14

Utilisation comme élément de preuve

Les constatations, attestations, informations, pièces, copies certifiées conformes et autres documents obtenus, conformément à leur droit national, par des agents de l'autorité requise et transmis à l'autorité requérante dans les cas d'assistance visés aux articles 10 à 12 peuvent être utilisés comme éléments de preuve par les autorités compétentes de l'Etat membre où l'autorité requérante a son siège, conformément à la législation nationale.

TITRE III

ASSISTANCE SPONTANEE

ARTICLE 15

Principe

Dans les conditions fixées aux articles 16 et 17, et sous réserve des limitations imposées par la législation nationale, les autorités compétentes de chaque Etat membre prêtent assistance aux autorités compétentes des autres Etats membres, sans demande préalable de la part de ces dernières.

ARTICLE 16

Surveillance

Dans la mesure où cela favorise la prévention, la recherche et la répression des infractions dans un autre Etat membre, les autorités compétentes de chaque Etat membre :

a) exercent ou font exercer, dans la mesure du possible, la surveillance spéciale définie à l'article 11 ;

b) communiquent aux autorités compétentes des autres Etats membres concernés tous les renseignements dont elles disposent, et notamment des rapports et autres documents ou des extraits ou copies certifiées conformes de ces rapports et documents, concernant des opérations qui ont un lien avec une infraction projetée ou commise.

ARTICLE 17

Communication spontanée de renseignements

Les autorités compétentes de chaque Etat membre communiquent immédiatement aux autorités compétentes des autres Etats membres concernés tous les renseignements utiles qui se rapportent à des infractions projetées ou commises, et notamment ceux relatifs aux marchandises qui font l'objet de ces opérations et aux nouveaux moyens ou méthodes employés pour commettre les faits.

ARTICLE 18

Utilisation comme élément de preuve

Les informations relatives à la surveillance et les renseignements obtenus par les agents d'un Etat membre et transmis à un autre Etat membre dans les cas d'assistance spontanée visés aux articles 15 à 17 peuvent être utilisés comme éléments de preuve par les instances compétentes de l'Etat membre destinataire, conformément à la législation nationale.

TITRE IV

FORMES PARTICULIERES DE COOPERATION

ARTICLE 19

Principes

1. Une coopération transfrontalière a lieu entre les administrations douanières conformément au présent titre. Ces administrations se prêtent mutuellement l'assistance nécessaire en termes de personnel et d'organisation. Toute demande de coopération doit être présentée en principe sous la forme de la demande d'assistance au sens de l'article 9. Dans les cas spécifiques visés au présent titre, les agents de l'autorité requérante peuvent intervenir, avec l'accord de l'autorité requise, sur le territoire de l'Etat requis.

La coordination et la planification des opérations transfrontalières relèvent de la compétence des services centraux de coordination visés à l'article 5.

2. La coopération transfrontalière au sens du paragraphe 1 peut être menée en vue de la prévention, de la recherche et de la répression d'infractions dans les cas suivants :

a) trafic illicite de drogues et de substances psychotropes, d'armes, de munitions, d'explosifs, de biens culturels, de déchets dangereux et toxiques, de matières nucléaires ou de matières et équipements destinés à la production d'armes nucléaires, biologiques et/ou chimiques (marchandises frappées d'interdiction) ;

b) trafic de substances énumérées dans les tableaux I et II de la Convention des Nations Unies contre le trafic illicite de stupéfiants et de substances psychotropes, qui sont destinées à la production illicite de drogues (précurseurs) ;

c) commerce illégal transfrontalier de marchandises taxables, pratiqué en violation des obligations fiscales ou dans le but d'obtenir illégalement le versement d'aides publiques liées à l'importation ou à l'exportation de marchandises, lorsque le volume des transactions et le risque qui en résulte sur le plan des taxes et subventions sont susceptibles de créer de lourdes charges financières pour le budget des Communautés européennes ou des Etats membres ;

d) tout autre commerce de marchandises soumises à interdiction par les réglementations douanières communautaires ou nationales.

3. L'autorité requise n'est pas tenue de se prêter à l'une des formes spécifiques de coopération mentionnées au présent titre lorsque le type d'enquête envisagé est contraire à la législation nationale de l'Etat membre requis ou n'est pas prévu par celle-ci. Inversement, l'autorité requérante peut refuser, pour le même motif, la coopération transfrontalière de type correspondant qui est proposée par l'autorité de l'Etat membre requis.

4. Lorsque la législation nationale des Etats membres l'impose, les autorités concernées demandent l'accord de leurs autorités judiciaires nationales pour les enquêtes envisagées. Dans la mesure où l'accord des autorités judiciaires compétentes est assorti de certaines conditions et exigences, les autorités concernées s'assurent du respect de ces conditions et exigences au cours des enquêtes.

5. Lorsque, en vertu du présent titre, des agents d'un Etat membre mènent des activités sur le territoire d'un autre Etat membre et y causent des dommages par leurs activités, l'Etat membre sur le territoire duquel les dommages ont été causés en assume la réparation, conformément à sa législation nationale, comme s'ils avaient été causés par ses propres agents. Cet Etat membre est intégralement dédommagé, par l'Etat membre dont les agents ont causé les dommages, des montants qu'il a payés aux victimes ou à d'autres personnes ou institutions ayant droit.

6. Sans préjudice de l'exercice de ses droits à l'égard des tiers et nonobstant l'obligation de réparation des dommages en vertu du paragraphe 5, deuxième phrase, chacun des Etats membres renonce, dans le cas visé au paragraphe 5, première phrase, à réclamer à un autre Etat membre le remboursement du montant des dommages qu'il a subis.

7. Les informations obtenues par des agents au cours d'activités de coopération transfrontalière visées aux articles 20 à 24 peuvent être utilisées, selon la législation nationale et sous réserve des conditions particulières posées par les autorités compétentes de l'Etat dans lequel les informations ont été obtenues, comme éléments de preuve par les instances compétentes des Etats membres, qui les ont reçues.

8. Au cours des opérations visées aux articles 20 à 24, les agents en mission sur le territoire d'un autre Etat membre sont assimilés aux agents de celui-ci en ce qui concerne les infractions dont ils seraient victimes ou qu'ils commettraient.

ARTICLE 20

Poursuite au-delà des frontières

1. Les agents de l'administration douanière d'un Etat membre qui, dans leur pays, poursuivent une personne prise en flagrant délit de commission d'une des infractions visées à l'article 19, paragraphe 2, pouvant donner lieu à extradition ou de participation à une telle infraction, sont autorisés à continuer la poursuite sans autorisation préalable sur le territoire d'un autre Etat membre lorsque, en raison de l'urgence particulière, les autorités compétentes de l'autre Etat membre n'ont pu être averties préalablement de l'entrée sur ce territoire ou que ces autorités n'ont pu se rendre sur place à temps pour prendre en charge la poursuite.

Au plus tard au moment du franchissement de la frontière, les agents poursuivants contactent les autorités compétentes de l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite doit avoir lieu. La poursuite est arrêtée dès que l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite a lieu le demande. A la demande des agents poursuivants, les autorités compétentes dudit Etat membre interpellent la personne poursuivie pour établir son identité ou procéder à son arrestation. Les Etats membres communiquent au dépositaire les agents poursuivants auxquels cette disposition s'applique ; le dépositaire en informe les autres Etats membres.

2. La poursuite est exercée selon les modalités suivantes, qui sont définies dans la déclaration prévue au paragraphe 6 :

a) les agents poursuivants ne disposent pas du droit d'interpellation ;

b) toutefois, si aucune demande d'interruption de la poursuite n'est formulée et que les autorités compétentes de l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite a lieu ne peuvent intervenir assez rapidement, les agents poursuivants peuvent interpeller la personne poursuivie jusqu'à ce que les agents dudit Etat membre, qui doivent être informés sans délai, puissent établir son identité ou procéder à son arrestation.

3. La poursuite est exercée conformément aux paragraphes 1 et 2 selon l'une des modalités suivantes, qui est définie dans la déclaration prévue au paragraphe 6 :

a) dans une zone ou pendant une durée à compter du franchissement de la frontière qui seront déterminées dans la déclaration ;

b) sans limitation dans l'espace ou dans le temps.

4. La poursuite ne peut s'exercer qu'aux conditions générales suivantes :

a) les agents poursuivants doivent se conformer aux dispositions du présent article et à la législation de l'Etat membre sur le territoire duquel ils opèrent ; ils doivent obtempérer aux injonctions des autorités compétentes dudit Etat membre ;

b) lorsque la poursuite a lieu en mer, elle est exercée conformément au droit international de la mer tel qu'il résulte de la Convention des Nations Unies sur le droit de la mer si elle s'étend à la haute mer ou à la zone économique exclusive, et elle est exercée conformément aux dispositions du présent article si elle a lieu sur le territoire d'un autre Etat membre ;

c) l'entrée dans les domiciles et les lieux non accessibles au public est interdite ;

d) les agents poursuivants sont aisément identifiables, soit par le port d'un uniforme, soit par un brassard ou par des dispositifs accessoires placés sur leur moyen de transport ; l'usage de tenue civile combiné avec l'utilisation de moyens de transport banalisés sans l'identification précitée est interdit ; les agents poursuivants doivent être en mesure de justifier à tout moment de leur qualité officielle ;

e) les agents poursuivants peuvent porter leur arme de service pendant la poursuite, sauf (i) si l'Etat membre requis a fait une déclaration générale selon laquelle le port d'armes est toujours interdit sur son territoire ou (ii) si l'Etat membre requis en a expressément décidé autrement. Lorsque des agents d'un autre Etat sont autorisés à porter leur arme de service, l'utilisation de cette dernière est interdite sauf en cas de légitime défense ;

f) aux fins d'être conduite devant les autorités compétentes de l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite a eu lieu, la personne poursuivie, une fois appréhendée comme prévu au paragraphe 2, point b), ne peut subir qu'une fouille de sécurité ; des menottes peuvent être utilisées au cours de son transfert ; les objets en possession de la personne poursuivie peuvent être saisis ;

g) après chaque opération visée aux paragraphes 1, 2 et 3, les agents poursuivants se présentent devant les autorités compétentes de l'Etat membre sur le territoire duquel ils ont opéré et rendent compte de leur mission ; à la demande de ces autorités, ils sont tenus de rester à disposition jusqu'à ce que les circonstances de leur action aient été suffisamment éclaircies ; cette condition s'applique même lorsque la poursuite n'a pas conduit à l'arrestation de la personne poursuivie ;

h) les autorités de l'Etat membre dont les agents poursuivants sont originaires apportent, à la demande des autorités de l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite a eu lieu, leur concours à l'enquête consécutive à l'opération à laquelle ils ont participé, y compris aux procédures judiciaires.

5. Une personne qui, à la suite de l'action visée au paragraphe 2, a été arrêtée par les autorités compétentes de l'Etat membre sur le territoire duquel la poursuite a eu lieu peut, quelle que soit sa nationalité, être retenue aux fins d'audition. Les règles pertinentes du droit national sont applicables mutadis mutandis.

Si cette personne n'a pas la nationalité de l'Etat membre sur le territoire duquel elle a été arrêtée, elle est remise en liberté au plus tard six heures après l'arrestation, les heures entre minuit et neuf heures non comptées, à moins que les autorités compétentes n'aient reçu au préalable une demande d'arrestation provisoire aux fins d'extradition sous quelque forme que ce soit.

6. Au moment de la signature de la présente convention, chaque Etat membre fait une déclaration dans laquelle il définit, sur la base des dispositions des paragraphes 2, 3 et 4, les modalités d'exercice de la poursuite sur son territoire.

Un Etat membre peut à tout moment remplacer sa déclaration par une autre, à condition qu'elle ne restreigne pas la portée de la précédente.

Chaque déclaration est faite après concertation avec chacun des Etats membres concernés et dans un esprit d'équivalence des régimes applicables dans ces Etats.

7. Les Etats membres peuvent, sur le plan bilatéral, étendre le champ d'application du paragraphe 1 et adopter des dispositions supplémentaires en exécution du présent article.

8. Chaque Etat membre peut, lors du dépôt de son instrument d'adoption de la présente convention, déclarer qu'il n'est pas lié par tout ou partie du présent article. Cette déclaration peut être retirée à tout moment.

ARTICLE 21

Observation transfrontalière

1. Les agents de l'administration douanière d'un Etat membre qui observent dans leur pays une personne au sujet de laquelle on peut sérieusement croire qu'elle est impliquée dans une des infractions visées à l'article 19, paragraphe 2, sont autorisés à continuer cette observation sur le territoire d'un autre Etat membre lorsque celui-ci a autorisé l'observation transfrontalière sur la base d'une demande d'assistance présentée au préalable. L'autorisation peut être assortie de conditions.

Les Etats membres communiquent au dépositaire les agents auxquels cette disposition s'applique; le dépositaire en informe les autres Etats membres.

Sur demande, l'observation est confiée aux agents de l'Etat membre sur le territoire duquel elle est effectuée.

La demande visée au premier alinéa doit être adressée à une autorité désignée par chacun des Etats membres et compétente pour accorder l'autorisation requise ou transmettre la demande.

Les Etats membres communiquent au dépositaire l'autorité désignée à cette fin ; le dépositaire en informe les autres Etats membres.

2. Lorsque, pour des raisons particulièrement urgentes, l'autorisation préalable de l'autre Etat membre ne peut être demandée, les agents observateurs sont autorisés à continuer au-delà de la frontière l'observation d'une personne au sujet de laquelle on peut sérieusement croire qu'elle est impliquée dans une des infractions visées à l'article 19, paragraphe 2, dans les conditions ci-après :

a) le franchissement de la frontière est communiqué immédiatement, durant l'observation, à l'autorité compétente de l'Etat membre sur le territoire duquel l'observation continue ;

b) une demande présentée conformément au paragraphe 1 et exposant les motifs justifiant le franchissement de la frontière, sans autorisation préalable, est transmise sans délai.

L'observation est arrêtée dès que l'Etat membre sur le territoire duquel elle a lieu la demande, à la suite de la communication visée au point a) ou à la demande visée au point b), ou si l'autorisation n'est pas obtenue cinq heures après le franchissement de la frontière.

3. L'observation visée aux paragraphes 1 et 2 ne peut être exercée qu'aux conditions générales suivantes :

a) les agents observateurs doivent se conformer aux dispositions du présent article et au droit de l'Etat membre sur le territoire duquel ils opèrent ; ils doivent obtempérer aux injonctions des autorités compétentes dudit Etat membre ;

b) sous réserve des situations visées au paragraphe 2, les agents se munissent durant l'observation d'un document attestant que l'autorisation a été accordée ;

c) les agents observateurs doivent être en mesure de justifier à tout moment de leur qualité officielle ;

d) les agents observateurs peuvent porter leur arme de service pendant l'observation, sauf (i) si l'Etat membre requis a fait une déclaration générale selon laquelle le port d'armes est toujours interdit sur son territoire ou (ii) si l'Etat membre requis en a expressément décidé autrement. Lorsque des agents d'un autre Etat sont autorisés à porter leur arme de service, l'utilisation de cette dernière est interdite sauf en cas de légitime défense ;

e) l'entrée dans les domiciles et les lieux non accessibles au public est interdite ;

f) les agents observateurs ne peuvent ni interpeller ni arrêter la personne observée ;

g) toute opération fait l'objet d'un rapport aux autorités de l'Etat membre sur le territoire duquel elle a eu lieu ; la comparution personnelle des agents observateurs peut être requise ;

h) les autorités de l'Etat membre dont les agents observateurs sont originaires apportent, à la demande des autorités de l'Etat membre sur le territoire duquel l'observation a eu lieu, leur concours à l'enquête consécutive à l'opération à laquelle ils ont participé, y compris aux procédures judiciaires.

4. Les Etats membres peuvent, sur le plan bilatéral, étendre le champ d'application du présent article et adopter des dispositions supplémentaires en exécution du présent article.

5. Chaque Etat membre peut, lors du dépôt de son instrument d'adoption de la présente convention, déclarer qu'il n'est pas lié par tout ou partie du présent article. Cette déclaration peut être retirée à tout moment.

ARTICLE 22

Livraison surveillée

1. Chaque Etat membre s'engage à ce qu'à la demande d'un autre Etat membre, des livraisons surveillées puissent être autorisées sur son territoire dans le cadre d'enquêtes pénales relatives à des infractions susceptibles de donner lieu à extradition.

2. La décision de recourir à des livraisons surveillées est prise dans chaque cas d'espèce par les autorités compétentes de l'Etat membre requis dans le respect du droit interne de cet Etat membre.

3. Les livraisons surveillées se déroulent conformément aux procédures prévues par l'Etat membre requis. La direction et le contrôle de l'opération appartiennent aux autorités compétentes de cet Etat membre.

Afin d'éviter toute interruption de la surveillance, l'autorité requise prend en charge la surveillance de la livraison au point de passage de la frontière par les marchandises ou en un point convenu. Elle assure la surveillance permanente des marchandises tout au long du cheminement ultérieur, de telle manière qu'elle puisse à tout moment arrêter les auteurs et saisir les marchandises.

4. Les expéditions dont il est convenu de surveiller la livraison peuvent, avec le consentement des Etats membres intéressés, être interceptées et autorisées à poursuivre leur acheminement, soit telles quelles, soit après que leur contenu initial en ait été soustrait ou ait été remplacé en tout ou en partie par d'autres produits.

ARTICLE 23

Enquêtes discrètes

1. A la demande de l'autorité requérante, l'autorité requise peut autoriser des agents de l'administration douanière de l'Etat membre requérant ou des agents agissant pour le compte de cette administration, qui opèrent sous couvert d'une identité fictive (enquêteurs infiltrés) à opérer sur le territoire de l'Etat membre requis. L'autorité requérante ne présente la demande que dans le cas où il serait extrêmement difficile d'élucider les faits sans procéder aux mesures d'enquête envisagées. Dans le cadre de leur mission, les agents en question sont autorisés à réunir des informations et à établir des contacts avec des suspects ou d'autres personnes de l'entourage des suspects.

2. Les enquêtes discrètes dans l'Etat membre requis ont une durée limitée. La préparation et la direction des enquêtes sont assurées en étroite coopération entre les autorités concernées de l'Etat membre requis et de l'Etat membre requérant.

3. Les conditions auxquelles une enquête discrète est autorisée ainsi que les conditions dans lesquelles elle est réalisée sont déterminées par l'autorité requise selon sa législation nationale. Si, au cours d'une enquête discrète, des informations sont recueillies en rapport avec une infraction autre que celle qui fait l'objet de la demande initiale, les conditions d'exploitation de ces informations sont également déterminées par l'autorité requise conformément à sa législation nationale.

4. L'autorité requise prête l'assistance nécessaire en termes de personnel et de moyens techniques. Elle prend les mesures nécessaires pour protéger les agents visés au paragraphe 1 lorsqu'ils opèrent dans l'Etat membre requis.

5. Chaque Etat membre peut, lors du dépôt de son instrument d'adoption de la présente convention, déclarer qu'il n'est pas lié par tout ou partie du présent article. Cette déclaration peut être retirée à tout moment.

ARTICLE 24

Equipes communes d'enquête spéciale

1. Les autorités de plusieurs Etats membres peuvent, d'un commun accord, créer une équipe commune d'enquête spéciale implantée dans un Etat membre et composée d'agents spécialisés dans le domaine concerné.

L'équipe commune d'enquête spéciale a pour tâche :

- d'effectuer des enquêtes difficiles, qui impliquent la mobilisation d'importants moyens pour détecter des infractions précises et qui exigent une action simultanée et concertée dans les Etats membres participants ;

- de coordonner des actions communes visant à prévenir ou à détecter des types d'infraction déterminés et à obtenir des informations sur les personnes concernées, leur entourage et leurs méthodes.

2. Les équipes communes d'enquête spéciale opèrent dans les conditions générales suivantes :

a) elles ne sont mises en place que dans un but déterminé et pour une durée limitée ;

b) la direction de l'équipe est assurée par un agent de l'Etat membre sur le territoire duquel l'équipe est amenée à intervenir ;

c) les agents participants doivent se conformer au droit de l'Etat membre sur le territoire duquel l'équipe est amenée à intervenir ;

d) l'Etat membre sur le territoire duquel l'équipe intervient crée les conditions organisationnelles nécessaires pour lui permettre d'opérer.

3. La participation à l'équipe ne confère pas aux agents qui la composent le pouvoir d'intervenir sur le territoire d'un autre Etat membre.

TITRE V

PROTECTION DES DONNEES

ARTICLE 25

Protection des données échangées

1. Lors de l'échange d'informations, les administrations douanières prennent en considération, dans chaque cas, les exigences en matière de protection des données à caractère personnel. Elles respectent les dispositions applicables de la Convention du Conseil de l'Europe, du 28 janvier 1981, pour la protection des personnes à l'égard du traitement automatisé des données à caractère personnel. Dans l'intérêt de la protection des données, un Etat membre peut, conformément au paragraphe 2, imposer des conditions pour le traitement par un autre Etat membre des données à caractère personnel qu'il peut recevoir.

2. Sans préjudice des dispositions de la Convention sur l'emploi de l'informatique dans le domaine des douanes, les dispositions ci-après s'appliquent aux données à caractère personnel qui sont transmises en vertu de l'application de la présente convention.

a) les données à caractère personnel ne peuvent être traitées par l'autorité destinataire qu'aux fins prévues à l'article 1er, paragraphe 1. Elle peut les transmettre, sans consentement préalable de l'Etat membre qui les a fournies, à ses administrations douanières, autorités de poursuite et instances judiciaires en vue de la poursuite et de la répression d'infractions au sens de l'article 4, point 3. Dans tous les autres cas de transmission, le consentement de l'Etat membre qui a fourni les informations, est nécessaire ;

b) l'autorité de l'Etat membre qui transmet des données veille à ce qu'elles soient exactes et à jour. S'il apparaît qu'ont été transmises des données inexactes ou des données qui n'auraient pas dû être transmises, ou que des données légitimement transmises doivent par la suite être supprimées en vertu de la législation de l'Etat membre qui les a transmises, l'autorité destinataire en est immédiatement informée. Elle est tenue de rectifier les données en question ou de les effacer. Si l'autorité destinataire a des motifs de croire que les données transmises sont inexactes ou devraient être effacées, elle en informe l'Etat membre qui les a transmises ;

c) lorsque les données devraient, selon la législation de l'Etat membre qui les a transmises, être effacées ou modifiées, un droit effectif à rectification doit être consenti à la personne concernée ;

d) les autorités concernées consignent par écrit la transmission et la réception des données échangées ;

e) l'autorité qui transmet et l'autorité qui reçoit les données sont tenues d'informer, à sa demande, la personne concernée sur les données à caractère personnel transmises ainsi que sur les fins auxquelles elles sont destinées. Cette obligation n'existe pas lorsque, après examen, il s'avère que l'intérêt public qui commande de ne pas donner cette information l'emporte sur l'intérêt de la personne concernée à se la faire communiquer. En outre, le droit de la personne concernée d'être informée sur les données à caractère personnel transmises est régi conformément aux lois, réglementations et procédures nationales de l'Etat membre sur le territoire duquel l'information est demandée. Avant qu'il ne soit statué sur la communication de l'information, l'autorité qui transmet les données doit avoir l'occasion de donner son avis ;

f) les Etats membres sont responsables, conformément à leurs propres lois, réglementations et procédures, du préjudice causé à une personne par le traitement des données transmises dans l'Etat membre concerné. Il en va de même lorsque le préjudice résulte de la transmission de données inexactes ou du fait que l'autorité qui a transmis les données a agi contrairement à la convention ;

g) les données communiquées ne sont conservées que le temps nécessaire à la réalisation de l'objectif pour lequel elles ont été transmises. L'Etat membre concerné s'assure en temps utile de la nécessité de continuer à les conserver ;

h) les données transmises bénéficient au moins en tout état de cause de la protection que l'Etat membre destinataire accorde aux données de même nature ;

i) les Etats membres prennent les mesures appropriées pour assurer, par un contrôle efficace, le respect du présent article. Ils peuvent charger de cette mission les autorités de contrôle nationales visées à l'article 17 de la Convention sur l'emploi de l'informatique dans le domaine des douanes.

3. Aux fins du présent article, l'expression "traitement des données à caractère personnel" s'entend au sens de la définition figurant à l'article 2, point b), de la directive 95/46/CE du Parlement européen et du Conseil du 24 octobre 1995 relative à la protection des personnes physiques à l'égard du traitement des données à caractère personnel et à la libre circulation de ces données [1].

(1) JO L 281 du 23.11.1995, p. 31.

TITRE VI

INTERPRETATION DE LA CONVENTION

ARTICLE 26

Cour de justice

1. La Cour de justice des Communautés européennes est compétente pour statuer sur tout différend entre Etats membres concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention, dès lors que ce différend n'a pu être réglé au sein du Conseil dans les six mois qui ont suivi la saisine de celui-ci par l'un de ses membres.

2. La Cour de justice des Communautés européennes est compétente pour statuer sur tout différend entre Etats membres et la Commission concernant l'interprétation ou l'application de la présente convention, qui n'a pu être réglé par voie de négociation. Un tel différend peut être soumis à la Cour de justice à l'expiration d'une période de six mois à partir de la date à laquelle l'une des parties a notifié à l'autre l'existence d'un litige.

3. La Cour de justice des Communautés européennes est compétente, dans les conditions établies par les paragraphes 4 à 7, pour statuer à titre préjudiciel sur l'interprétation de la présente convention.

4. Tout Etat membre peut, par une déclaration faite au moment de la signature de la présente convention, ou à tout autre moment postérieur à ladite signature, accepter la compétence de la Cour de justice des Communautés européennes pour statuer à titre préjudiciel sur l'interprétation de la présente convention dans les conditions définies au paragraphe 5, soit point a), soit point b).

5. Un Etat membre qui a fait une déclaration au titre du paragraphe 4 indique que :

a) soit toute juridiction de cet Etat dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne a la faculté de demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer à titre préjudiciel sur une question soulevée dans une affaire pendante devant elle et portant sur l'interprétation de la présente convention, lorsqu'elle estime qu'une décision sur ce point est nécessaire pour rendre son jugement ;

b) soit toute juridiction de cet Etat a la faculté de demander à la Cour de justice des Communautés européennes de statuer à titre préjudiciel sur une question soulevée dans une affaire pendante devant elle et portant sur l'interprétation de la présente convention, lorsqu'elle estime qu'une décision sur ce point est nécessaire pour rendre son jugement.

6. Le protocole sur le statut de la Cour de justice des Communautés européennes et le règlement de procédure de celle-ci sont applicables.

7. Tout Etat membre, qu'il ait ou non fait une déclaration au titre du paragraphe 4, a le droit de présenter à la Cour de justice des Communautés européennes des mémoires ou des observations écrites dans les affaires dont elle est saisie en vertu du paragraphe 5.

8. La Cour de Justice n'est pas compétente pour vérifier la validité ou la proportionnalité d'opérations menées dans un Etat membre par les services répressifs compétents dans le cadre de la présente convention, ni pour statuer sur l'exercice des responsabilités qui incombent aux Etats membres pour le maintien de l'ordre public et la sauvegarde de la sécurité intérieure.

TITRE VII

APPLICATION ET DISPOSITIONS FINALES

ARTICLE 27

Protection du secret

Les administrations douanières tiennent compte, dans chaque cas particulier d'échange d'informations, des exigences liées au secret de l'enquête. A cette fin, un Etat membre peut fixer les conditions dans lesquelles un autre Etat membre est autorisé à exploiter les informations qui pourraient lui être transmises.

ARTICLE 28

Dérogation à l'obligation d'assistance

1. La présente convention n'oblige pas les autorités des Etats membres à se prêter mutuellement assistance lorsque celle-ci est susceptible de porter préjudice à l'ordre public ou à d'autres intérêts essentiels, notamment en matière de protection des données, de l'Etat membre concerné ou lorsque la portée de l'action demandée, notamment dans le cadre des formes particulières de coopération prévues au Titre IV, est manifestement disproportionnée par rapport à la gravité de l'infraction présumée. En pareil cas, l'assistance peut être refusée totalement ou en partie, ou être subordonnée au respect de certaines conditions.

2. Tout refus d'assistance doit être motivé.

ARTICLE 29

Dépenses

1. Les Etats membres renoncent en principe à toute demande de remboursement des frais engagés pour la mise en oeuvre de la présente convention, à l'exception des honoraires des experts.

2. Si des dépenses considérables ou extraordinaires sont ou seront nécessaires pour répondre à une demande, les administrations douanières concernées se consultent pour fixer les conditions dans lesquelles cette demande est satisfaite et déterminer les modalités d'imputation des dépenses.

ARTICLE 30

Réserves

1. A l'exception de celles prévues à l'article 20, paragraphe 8, à l'article 21, paragraphe 5, et à l'article 23, paragraphe 5, la présente convention ne peut faire l'objet d'aucune réserve.

2. Les Etats membres qui ont déjà établi des accords entre eux, couvrant des matières réglées au titre IV de la présente convention, ne peuvent faire des réserves en vertu du paragraphe 1 que dans la mesure où celles-ci n'affectent pas leurs obligations découlant desdits accords.

3. Ainsi, les obligations découlant des dispositions de la convention d'application de l'accord de Schengen du 14 juin 1985 relatif à la suppression graduelle des contrôles aux frontières communes, du 19 juin 1990, et qui prévoient une coopération plus étroite, ne sont pas affectées par la présente convention dans le cadre des relations entre les Etats membres qui sont liés à ces dispositions.

ARTICLE 31

Application territoriale

1. La présente convention s'applique au territoire des Etats membres visés à l'article 3, paragraphe 1, du règlement (CEE) n° 2913/92 du Conseil du 12 octobre 1992 établissant le code des douanes communautaire [1], tel que révisé en vertu de l'acte relatif aux conditions d'adhésion de la République d'Autriche, de la République de Finlande et du Royaume de Suède et aux adaptations des traités sur lesquels est fondée l'Union européenne [2], et dans le règlement (CE) n° 82/97 du Parlement européen et du Conseil du 19 décembre 1996 [3], y compris, pour la République fédérale d'Allemagne, l'île de Helgoland et le territoire de Büsingen (dans le cadre et selon les termes du traité entre la République fédérale d'Allemagne et la Confédération suisse sur l'inclusion de la commune de Büsingen/Haut Rhin dans le territoire douanier de la Confédération suisse, du 23 novembre 1964 ou dans la version actuelle) et, pour la République italienne, les communes de Livigno et Campione d'Italia, ainsi qu'aux eaux territoriales, aux eaux intérieures maritimes et à l'espace aérien au-dessus du territoire des Etats membres.

2. Le Conseil, statuant à l'unanimité selon la procédure prévue au titre VI du traité sur l'Union européenne, peut adapter le paragraphe 1 à toute modification des dispositions de droit communautaire y visées.

(1) JO L 302 du 19.10.1992, p. 2.
(2) JO L 1 du 1.1.1995, p. 181.
(3) JO L 17 du 21.1.1997, p. 2.

ARTICLE 32

Entrée en vigueur

1. La présente convention est soumise à adoption par les Etats membres conformément à leurs règles constitutionnelles respectives.

2. Les Etats membres notifient au dépositaire l'accomplissement des procédures requises par leurs règles constitutionnelles respectives pour l'adoption de la présente convention.

3. La présente convention entre en vigueur quatre-vingt-dix jours après la notification visée au paragraphe 2 par l'Etat, membre de l'Union européenne au moment de l'adoption par le Conseil de l'acte établissant la présente convention, qui procède le dernier à cette formalité.

4. Jusqu'à l'entrée en vigueur de la présente convention, chaque Etat membre peut, lorsqu'il procède à la notification visée au paragraphe 2 ou à tout autre moment ultérieur, déclarer que cette convention, à l'exception de son article 26, est applicable, en ce qui le concerne, dans ses rapports avec les Etats membres qui ont fait la même déclaration. Ces déclarations prennent effet quatre-vingt-dix jours après la date de leur dépôt.

5. La présente convention ne s'applique qu'aux demandes présentées postérieurement à la date de son entrée en vigueur ou de sa mise en application dans les relations entre l'Etat membre requis et l'Etat membre requérant.

6. La Convention pour l'assistance mutuelle entre les administrations douanières, du 7 septembre 1967, est abrogée au jour de l'entrée en vigueur de la présente convention.

ARTICLE 33

Adhésion

1. La présente convention est ouverte à l'adhésion de tout Etat qui devient un Etat membre de l'Union européenne.

2. Le texte de la convention dans la langue de l'Etat membre adhérent, établi par le Conseil de l'Union européenne, fait foi.

3. Les instruments d'adhésion sont déposés auprès du dépositaire.

4. La présente convention entre en vigueur à l'égard de tout Etat qui y adhère quatre-vingt-dix jours après le dépôt de son instrument d'adhésion, ou à la date d'entrée en vigueur de la convention si celle-ci n'est pas encore entrée en vigueur à l'expiration de ladite période de quatre-vingt-dix jours.

5. Lorsque la présente convention n'est pas encore entrée en vigueur lors du dépôt de leur instrument d'adhésion, l'article 32, paragraphe 4, s'applique aux Etats membres adhérents.

ARTICLE 34

Amendements

1. Des amendements à la présente convention peuvent être proposés par chaque Etat membre, Haute Partie Contractante. Toute proposition d'amendement est transmise au dépositaire, qui la communique au Conseil et à la Commission.

2. Sans préjudice de l'article 31, paragraphe 2, les amendements à la convention sont arrêtés par le Conseil, qui en recommande l'adoption par les Etats membres selon leurs règles constitutionnelles respectives.

3. Les amendements arrêtés conformément au paragraphe 2 entrent en vigueur conformément à l'article 32, paragraphe 3.

ARTICLE 35

Dépositaire

1. Le Secrétaire général du Conseil de l'Union européenne est dépositaire de la présente convention.

2. Le dépositaire publie au Journal officiel des Communautés européennes l'état des adoptions et des adhésions, la mise en application, les déclarations et les réserves, ainsi que toute autre notification relative à la présente convention.

FAIT À BRUXELLES, le dix-huit décembre mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

ANNEXE

DECLARATIONS A ANNEXER A LA CONVENTION
ET A PUBLIER AU JOURNAL OFFICIEL

1. Ad article 1er, paragraphe 1 et article 28

   En ce qui concerne les dérogations à l'obligation d'assistance prévues à l'article 28 de la convention, l'Italie déclare que l'exécution des demandes d'assistance mutuelle au titre de la convention relatives à des infractions qui, en vertu du droit italien, ne constituent pas des infractions à la réglementation douanière nationale ou communautaire peuvent - pour des raisons liées à la répartition des compétences entre les instances nationales de prévention et de poursuite des infractions - porter préjudice à l'ordre public ou à d'autres intérêts nationaux essentiels.

2. Ad article 1er, paragraphe 2, et article 3, paragraphe 2

   Le Danemark et la Finlande déclarent qu'ils interprètent les termes "autorités judiciaires" ou "autorité judiciaire" qui figurent à l'article 1er, paragraphe 2, et à l'article 3, paragraphe 2, de la convention dans le sens des déclarations qu'ils ont faites en vertu de l'article 24 de la Convention européenne d'entraide judiciaire en matière pénale, signée à Strasbourg le 20 avril 1959.

3. Ad article 4, paragraphe 3, deuxième tiret

Le Danemark déclare que, pour ce qui le concerne, l'article 4, paragraphe 3, deuxième tiret, ne vise que les actes par lesquels une personne participe à la commission, par un groupe de personnes poursuivant un but commun, d'une ou de plusieurs des infractions concernées, y compris les cas où l'intéressé ne prend pas part à la commission proprement dite de l'infraction ou des infractions en question ; cette participation doit être fondée sur la connaissance de l'objet du groupe et des activités criminelles auxquelles il se livre d'une manière générale ou de l'intention du groupe de commettre l'infraction (les infractions) en cause.

4. Ad article 4, paragraphe 3, troisième tiret

Le Danemark déclare que, pour ce qui le concerne, l'article 4, paragraphe 3, troisième tiret, s'applique uniquement aux infractions principales en liaison avec lesquelles, à tout moment, le recel de choses volées est punissable en vertu de la loi danoise, y compris l'article 191 A du code pénal danois sur le recel de drogues volées et l'article 284 du code pénal sur le recel de choses lié à des faits de contrebande particulièrement graves.

5. Ad article 6, paragraphe 4

Le Danemark, la Finlande et la Suède déclarent que les agents de liaison visés à l'article 6, paragraphe 4 ont également qualité pour représenter les intérêts de la Norvège et de l'Islande ou vice versa. Les cinq pays nordiques ont conclu, en 1982, un accord selon lequel les agents de liaison en poste provenant d'un des pays participants représentent également les autres pays nordiques. Cet accord avait pour objet de renforcer la lutte contre le trafic de drogue et de limiter la charge financière que représentait pour chaque pays l'affectation d'agents de liaison. Le Danemark, la Finlande et la Suède sont fermement attachés au maintien de cet accord dont ils ont constaté le bon fonctionnement.

6. Ad article 20, paragraphe 8

Le Danemark déclare qu'il accepte les dispositions de l'article 20, aux conditions suivantes :
Si la poursuite au-delà des frontières est exercée par les autorités douanières d'un autre Etat membre en mer ou dans les airs, elle ne peut être continuée sur le territoire danois, y compris dans les eaux territoriales danoises et dans l'espace aérien au-dessus du territoire et des eaux territoriales danois, que si les autorités danoises compétentes en ont été averties au préalable.

7. Ad article 21, paragraphe 5

Le Danemark déclare qu'il accepte les dispositions de l'article 21 aux conditions suivantes :
L'observation transfrontalière sans autorisation préalable ne peut être exercée conformément à l'article 21, paragraphes 2 et 3, que s'il existe des motifs sérieux de penser que les personnes observées sont impliquées dans une des infractions visées à l'article 19, paragraphe 2, qui peut donner lieu à extradition.

8. Ad article 25, paragraphe 2, point i)

Les Etats membres s'engagent à s'informer mutuellement au sein du Conseil des mesures prises pour assurer le respect des engagements visés au point i).

9. Déclaration faite en application de l'article 26, paragraphe 4

Lors de la signature de la présente convention, ont déclaré accepter la compétence de la Cour de Justice selon les modalités prévues à l'article 26, paragraphe 5 :

L'Irlande, selon les modalités prévues à l'article 26, paragraphe 5, point a) ;
la République fédérale d'Allemagne, la République héllenique, la République italienne et la République d'Autriche selon les modalités prévues à l'article 26, paragraphe 5, point b).

DECLARATION

La République fédérale d'Allemagne, la République italienne et la République d'Autriche, se réservent le droit de prévoir dans leur législation interne que, lorsqu'une question relative à l'interprétation de la Convention relative à l'assistance mutuelle et à la coopération entre les administrations douanières sera soulevé dans une affaire pendante devant une juridiction nationale dont les décisions ne sont pas susceptibles d'un recours juridictionnel de droit interne, cette juridiction sera tenue de saisir la Cour de justice.

Norstedts Tryckeri AB, Stockholm 2001